

DESPULLA'T, GERMANA

Tèxto a part

TEATRE CONTEMPORANI

Edita: Arola Editors
1a edició:
© Text: Jordi Sala
Reservats tots els drets per a Arola Editors
Disseny gràfic: Arola Editors
Impressió: Gràfiques Arrels
ISBN: 978-84-96639-46-1
Dipòsit legal:

Polígon Francolí, Parcel·la 3
43006 Tarragona
Tel.: 977 553 707
Fax: 902 877 365
arola@arolaeditors.com
arolaeditors.com

DESPULLA'T, GERMANA

Jordi Sala

AROLA EDITORS

DESPULLA'T, GERMANA, UN ARTEFACTE LINGÜÍSTIC FÈRTL

Recordo que després de veure la representació de *Despulla't germana* a la Sala La Planeta de Girona, l'octubre de 2004, vaig tenir ocasió de dir-li a en Jordi Sala que el text m'havia agradat molt. Ara que l'he pogut llegir amb deteniment per preparar aquestes notes confirmo la primera impressió. És una obra molt ben escrita.

Joan Ferraté, en el pròleg de *La primavera al poblet*, de Josep Carner, escrivia: «El tema veritable de l'obra no és res més que l'ordre que l'autor ha imposat damunt dels seus materials, que, certament, no tenen cap altra entitat que la d'uns productes lingüístics específics.»

El text teatral és un producte lingüístic, per això, no hauria de ser discutible que el primer que se li ha d'exigir és un ús de la llengua correcte i fèrtl.

En català ens falta un model acreditat. L'aposta pel dialectalisme, perfectament defensable, perfectament justificada, i l'estímul de l'escriptura en la nostra llengua, absolutament imprescindible, ens ha dut a

rebaixar l'exigència fins a nivells molt preocupants. És molt fàcil escriure en castellà, en anglès o en francès, perquè els models són molt consistents i, sobretot, estan interioritzats en els creadors i en els receptors. En català estem en una situació deficitària, que no vol dir que no hi hagi textos magnífics, vol dir que aquests textos magnífics poden crear rebuig en els receptors (qualsevol «continuador» de la prosa de Bernat Metge, per exemple) i que circulen textos pels nostres escenaris que serien impensables en les altres llengües.

Escriure teatre o per al teatre és una oportunitat de convertir la llengua en una cosa comparable a un argot, un sistema de senyals de debò, una germanor còmplice o una parla guerrera, ofensiva o defensiva, creada des de la necessitat, des del desig, des de la rebel·lia o des de la por. La llengua pot ser acció, conducta, i quan ho és acull o crema. És miracle, com va dir Gómez de la Serna.

En Jordi Sala demostra un coneixement profund dels recursos i mecanismes que ofereix el català. La llengua de *Despulla't germana* —i de les altres obres que li conec— és fluïda, sensual, suggestiva. Plena de senzillesa (que no simplicitat), de densitat expressiva, d'astúcia. Posseeix un ritme intern elegant. Tot al servei de la realitat fictícia que crea —per això també s'ha preocupat de construir una parla diferent per a cada personatge. Des del meu punt de vista, aquest és el valor i el «secret» de la seva obra. L'ús que fa de la llengua li permet enganxar l'espectador en la trama, el convida a identificar-se amb uns personatges problemàtics i, a més, li regala la possibilitat de mirar el món d'una manera més aguda, profunda, ampla.

En un temps en què es busca —no pas desesperadament, aquesta és la veritat— quin és el paper del teatre, potser serviria per veure-hi més clar si acceptéssim que més que cap altre gènere de l'espectacle pot aspirar a activar la força de la paraula perquè recuperi el seu valor original, dita en present i en presència dels interlocutors, creadora de coneixements singulars.

Entre els dramaturgs que escriuen bé podríem distingir aquells que utilitzen l'obra, bàsicament, per traduir el seu pensament personal; d'altres confien en l'autonomia expressiva de les paraules; finalment, hi ha els que busquen il·luminar una alteritat. Sense menysprear les dues primeres, prefereixo que els textos teatrals em traslladin a universos originals, com ho fa en Jordi Sala a *Despulla't germana*.

Un altre encert de l'obra —que ahora és una clau per entendre-la a fons— és que ha optat per fonamentar-la en uns personatges consistents —especialment els femenins—, polièdrics, complexos, plens de matisos. La Juliana, la Jordina, la Joana i en Jaume —en un joc d'antagonismes excel·lent— aturen el temps per desentelar el mirall del passat. Convoquen els morts, desemmascaren les traïcions, salden alguns deutes, deixen llast i busquen, amb afany, en els plecs de la memòria, els moments que permeten recuperar energia per estar en disposició de viure el futur incert. Enraonar els serveix per rectificar-se.

Podríem dir que *Despulla't germana* és una obra de caràcters on el «què» no és el fantasma del «per què» narratiu, on preval allò que són els personatges per damunt d'allò que els passa. L'espectador entén el

joc aviat, i es complau jugant a conèixer, en una partida molt ben preparada per l'autor on totes les possibilitats acaben donant-se. De vegades els personatges en saben més que els espectadors, de vegades és al revés, de vegades descobreixen al mateix temps. En aquest sentit és una obra que no aposta per la sorpresa —tan de moda avui—, sinó pel misteri, que es revela a l'escenari i a la platea. Aquesta aposta és diàfana. Es fa palesa en les referències a *El rei Lear* i a *Les tres germanes*, en el fet que l'acció passi a l'entorn de la nit de Sant Joan, en la repetició de *Somewhere over the rainbow* en deu versions diferents i fins i tot en la insistència a lamentar-se de no tenir aire condicionat.

Finalment, vull destacar el sentit de l'humor que destil·la l'obra. Penso que no és un factor menor, perquè l'allunya de pulsions melodramàtiques i li permet presentar a l'espectador la vida com la paradoxa lluminosa que val la pena d'apurar fins a l'última gota.

Joan Solana i Figueras
Banyoles, novembre de 2006

Despulla't, germana es va estrenar a Girona, en el marc del Festival Internacional de Teatre Temporada Alta, el 2 d'octubre de 2004. Aquesta en va ser la fitxa de producció.

Producció: Didascàlia Companyia de Teatre i Festival
Temporada Alta

Direcció: Jordi Sala

Ajudant de direcció: Josep Juanhuix

Espai escènic i

disseny gràfic: Manel Bayo

Il·luminació: Mon Bover

Repartiment: Pilar Prats (Juliana)
Sílvia Escuder (Joana)
Ingrid Calpe (Jordina)
Pep Gómez (Jaume)

Producció executiva: Baulida Buset Produccions S.L.

Per en Pep Juanhuix

ESPAI

Un àtic a l'Eixample de Barcelona.

Una sala d'estar-menjador d'un pis d'ambient modern. Predomini de colors clars. Quatre portes, preferentment una a l'esquerra, dues a la dreta i una altra de central. Sofà, taula, cadires, catifa, tauleta, telèfon, televisió, equip de música, ordinador portàtil. Tres espais bàsics de treball: la taula per menjar, el sofà i sobre la catifa.

TEMPS

Contemporani.

L'acció transcorre en tres dies de juny, des d'un dilluns al vespre fins un dijous al vespre, vetlla de Sant Joan.

PERSONATGES

JULIANA, trenta-set anys.

JOANA, la seva germana, vint-i-nou anys.

JORDINA, la seva germana, vint-i-set anys.

JAUME, el seu germà, trenta-nou anys.

ESCENA 1

Dilluns al vespre. S'obren llums gradualment. Amb l'escenari buit, se sent Somewhere over the rainbow, versió de Barbra Streisand. En un racó de l'escenari hi ha un quadre en un cavallet, però no podem veure'l de cara.

Entra JULIANA per la porta de distribució del pis, amb roba de carrer, estiuenca; va vestida amb un punt d'elegància, però masculina. Deixa unes claus sobre la tauleta, mira cap a l'equip de música, mira cap a la porta de l'habitació de JORDINA, va cap a l'equip de música, l'apaga, deixa de sonar la cançó. Es treu la jaqueta, la llança sobre el sofà, s'asseu sobre la catifa, agafa un diari de la tauleta, el fulleja. Sospira fonament.

Des de la porta de l'habitació de JORDINA se sent una veu femenina que gemega. JULIANA, absolutament indiferent, continua llegint.

Els gemecs pugen una mica de volum i es fan més seguits. JULIANA s'aixeca, va cap a la porta de l'habitació, l'obre cautelosament, fa un gest cap a dins de l'habitació i el repeteix sense resultat.

JULIANA, *gairebé xiuxiuejant*: Xinès? (Mentre tanca la porta.) OK.

Mentre la veu continua fent gemecs, JULIANA va fins a la tauleta, agafa un tríptic, despenja el telèfon, truca.

JULIANA: Hola? (Amb veu més forta.) Hola! Hola, bona nit. Truco per encarregar menjar. (La veu comença a fer exclamacions assertives, com «oh, sí!», «més».) Sí, nou tres quatre cinc nou... no, sis no, cinc, cinc. Quatre cinc nou vuit tres set dos. Set dos, sí. (Pausa.) Exacte, àtic primera. (Comença un joc en què, a cada comanda de JULIANA, la veu fa una exclamació assertiva, cada cop amb més volum.) Aviam, dos rotllos de primavera... chop-suey de pollastre... vedella amb salsa d'ostres... arròs tres delícies... tallarines amb marisc... i ja està. No, no, pa no. (La VEU deixa anar un «sí!» molt fort.) Millor dit, sí, un pa. Res més. Sí, sí, àtic primera. Pri-me-ra. Gràcies. Adéu. (Penja el telèfon. Per ella mateixa.) Hauria d'aprendre xinès, per anar bé.

Deixa de sentir-se la veu. JULIANA engega la televisió i va cap a la seva habitació. Surt. A la televisió se sent un locutor informant sobre algun conflicte internacional. Torna a entrar JULIANA, ara vestida amb roba d'estar per casa. S'asseu al sofà i mira la televisió.

Entra JORDINA per la porta de la seva habitació, en roba interior de conjunt, una mica sofisticada. Mentre entra, es posa una samarreta que li arriba gairebé fins als genolls. Va fins a la tauleta, agafa un cigarret, l'encén.

JORDINA: Continuen matant palestins?

JULIANA: Sí. Deu ser que no saben què fer. Matar gent sempre és entretingut. (*JORDINA fa un gest d'assentiment.*)

JORDINA: Tens tàmpaxs? Se m'han acabat.

JULIANA, *que dubta:* No. Compreses. A l'habitació.

JORDINA: Te n'agafo una, eh. (*JORDINA va cap a l'habitació de JULIANA.*)

JULIANA: No, espera! Hi ha l'Àngel dormint.

JORDINA: Ah. Em fa falta.

JULIANA, *que s'aixeca amb un cert esforç*: Ja hi vaig. *(Va cap a la seva habitació i surt. JORDINA mira cap a la televisió. Torna a entrar JULIANA.)* Sí que tinc tàmpaxs. Té. *(Li'n dóna un. JORDINA l'agafa i va cap a la seva habitació. Surt. JULIANA torna a seure al sofà.)*

JORDINA, *des de fora*: Com és que se n'ha anat a clapar tan aviat, l'Àngel? No ha ni sopat?

JULIANA: No ho sé, jo acabo d'arribar. És que treballar el cansa molt, pobret. No hi està gaire acostumat.

JORDINA, *amb to de reprotxe*: Juliana...

JULIANA: Què vols que et digui, deu estar cansat de treballar, suposo. Cansat de cardar, segur que no. Vaja, almenys de cardar *amb mi*, segur que no.

JORDINA: Va, tia, no siguis així. Deu estar fet caldo, que no hagi ni sopat. Amb la gana que té normalment.

JULIANA: La que tinc gana sóc jo, nena.

Se sent un timbre. JULIANA s'aixeca d'un salt i va cap a la porta de distribució del pis.

JORDINA: Ja és aquí?

JULIANA: Deu ser reescalfat, què et penses. Per set euros el menú... Però encara sort dels xinesos,

que tenen sempre obert. No tanquen ni dilluns al vespre.

JULIANA surt i torna a entrar amb una bossa.

JORDINA: Mengem aquí a la tauleta?

JULIANA fa un so d'assentiment i surt per la porta de distribució del pis. JORDINA agafa uns posaplats i un rotllo de paper de cuina de la taula gran i els posa sobre la tauleta. Obre la bossa del menjar i en treu el contingut. S'asseu sobre la catifa. Entra JULIANA, que mira la tauleta.

JULIANA: Ah. Bé. *(Mentre s'asseu al costat de JORDINA.)* Has anat a classe, avui?

JORDINA: Ja hem acabat les classes, tia. Avui he tingut un examen.

JULIANA: Ah sí, estàs fent exàmens.

JORDINA: De tecnologies de les arts. Un bon pal.

JULIANA: Tecnologies de les arts? A la meua època, a Belles Arts no ens ensenyaven res que no fes falta dur un pinzell o una escarpra a la mà.

JORDINA: Té conya que això ho diguis precisament tu. A tu t'aniria *molt* bé saber fer alguna cosa amb un pinzell o una escarpra a la mà. Potser així aquests dibuixets d'ordinador que fas serien més guais.

JULIANA: Perquè ho sàpigues, aquests dibuixets d'ordinador que faig ens els demanen cada dia més. He hagut de contractar una altra dissenyadora. Ja en tinc tres.

JORDINA: Carai, aviat seràs una multinacional.

JULIANA: Sí, riu, però gràcies a Jota Disseny On-line puc pagar el cony d'hipoteca d'aquest àtic amb terrassa a l'Eixample de Barcelona.

JORDINA: I així la penjada de la teva germana no ha de viure sota un pont.

JULIANA: Jordina. No t'ho he retret mai, això.

JORDINA: Feia broma. (*Silenci.*) Hum! M'encanten, els rotllos de primavera.

JULIANA: Ja. Vés a saber per què en diuen rotllos de primavera.

JORDINA: Tia, és que són rotllos. Van enrotllats.

JULIANA: Vull dir «de primavera».

JORDINA: Ja. Hum... (*Mira la televisió.*) Uf, quin fàstic, en Bush. És un reprimit sexual.

JULIANA: En tens proves, o només és una conjectura?

JORDINA: És una conjectura. (*Rectifica.*) És una evidència. Tu creus que si no fos un reprimit es dedicaria amb tant d'entusiasme a llançar bombes pel món? En Clinton no ho feia, això.

JULIANA: No devia tenir temps.

JORDINA: Exacte, això volia dir. Era feliç. La becària l'hi mamava i ell era feliç. No li feia cap falta anar llançant bombes. En Bush no és feliç, és un reprimit. Mira-li la cara. T'ho imagines, fer-li una mamada, a aquest tio?

JULIANA, *amb fàstic, mentre s'està posant un rotllo de primavera a la boca:* Ecs! Jordina, nena, que estic menjant.

JORDINA: Veus? És el que et deia. En canvi, eh que a en Clinton sí que l'hi podries mamar?

JULIANA, *que fa un gest d'indiferència:* Si pagués bé. Pasta no li'n deu faltar.

JORDINA, *que apaga la televisió:* O sigui que amb l'Àngel passes gana. Això és novetat. Sempre dius que...

JULIANA, *que la interromp*: Sí, sempre dic que si no fos pel sexe l'Àngel i jo ja faria temps que no estaríem junts. És una exageració, potser, però també és una mica veritat. Però ara, ni això. Des que ha començat la nova feina...

JORDINA: Deu ser que s'hi ha d'acostumar.

JULIANA: Sempre l'has de defensar?

JORDINA: Sempre l'has d'atacar? (*Silenci.*) M'agrada, l'Àngel. És bon tio. M'agrada el seu sentit de l'humor.

JULIANA: Alguna virtut ha de tenir.

JORDINA: Juliana...

JULIANA: Em passes una cervesa?

JORDINA, *mentre li allarga una llauna*: El valores poc.

JULIANA: No ho crec. El valoro... en el que val, em sembla. El conec molt bé. Vet aquí el problema: dos anys junts i el conec com si l'hagués parit. Quin avorriment.

JORDINA: Ets injusta.

JULIANA: Per què no te'l quedes, si tant t'agrada?

JORDINA: No m'agrada *tant*. Au va, Juliana. I no és el meu tipus.

JULIANA: Sempre dius que està molt bo.

JORDINA: Està molt bo. I està ben dotat, el tio.

JULIANA: Això sí.

JORDINA: Però no és el meu tipus. A més, és massa gran. Per cert, el *tatoo* que s'ha fet és genial.

JULIANA: El *tatoo*? S'ha fet un tatuatge?

JORDINA: No l'hi has vist?

JULIANA: Vés per on.

JORDINA: Al cul. A la natja esquerra. Una mena de sirena, però en comptes de tenir cua de peix, de serp.

JULIANA: No l'hi he vist, no. Quan fa que el porta?

JORDINA: No ho sé, jo l'hi vaig veure ahir. No em podia passar desapercebut, l'hi vaig estar contemplant mitja hora. (*Riu.*)

JULIANA: Després l'hi aniré a mirar. Veus, és el que et deia, últimament ho fem tan poc que ni li he vist un tatuatge al cul. (*Silenci.*) El meu tampoc.

JORDINA: Què?

JULIANA: El meu tampoc. Tampoc és el meu tipus. M'ha costat reconèixer-ho, dos anys, ja ho veus, però al final ho he fet. Cony, és dur ser honesta amb una mateixa, però si no, què ens queda? (*Llança el tovalló en un gest evident que ha acabat de sopar.*) Quina calor. Les passarem magres, aquest estiu, si no vénen aquells païos de l'aire condicionat. (*Es treu la samarreta i es queda en sostenidors.*)

JORDINA, *pensativa:* Deu ser dur ser honesta amb una mateixa. Però si no, què ens queda? (*Llança també el tovalló.*)

JULIANA, *mirant JORDINA als ulls:* És així, carinyo. No estic parlant del seu cos o de si em posa calenta. En això, (*fa un gest cap a la porta de la seva habitació*) *chapeau,* senyor Àngel. Tincs amigues que em tenen enveja, saps.

JORDINA, *com reafirmant-ho:* Te tenen enveja.

JULIANA: La Marta, la meva secretària, deu estar esperant que trenquem per llançar-se damunt d'ell com una tigressa en zel. (*Silenci.*) Però no vull dir això. (*Torna a mirar JORDINA als ulls.*) No és el que vull, Jordina. L'Àngel no és el que vull per la vida.

JORDINA, *gairebé per a ella mateixa:* El que vols per la vida.

JULIANA: Aquest conformisme, aquesta displicència...

JORDINA, *que no entén la paraula:* Displicència?

JULIANA: ... aquest sempre fer broma de tot, aquest no saber, no voler prendre's res seriosament, no tenir *pebrots* de prendre's res seriosament...

JORDINA, *que continua pensativa:* No prendre's res seriosament.

JULIANA: ... sobretot, aquest menfotisme, aquest anar per la vida sense que sembli esperar-ne gaire res, no, sense *fer* res per canviar alguna cosa, per donar a les coses un *valor*...

JORDINA: Un valor.

JULIANA: No, no és el que vull per la vida. L'Àngel s'assembla massa a mi.

JORDINA, *que no ho entén:* S'assembla massa a tu?

JULIANA: A mi em fa falta algú que em faci de contrapès, entens?, que sigui l'altre platet de la balança, que m'equilibri cap al centre...

JORDINA: Equilibri cap al centre.

JULIANA: ... algú que s'entusiasmi amb les coses, amb cada cosa, un exagerat de l'entusiasme, algú

que visqui amb il·lusió tot el que viu perquè se sent tocat per la gràcia de la vida.

JORDINA: La gràcia de la vida... (*Reacciona.*) Hi ha algú així, al món?

JULIANA: Hi ha algú així, al món? Sí. En Jaume és així. Per exemple.

JORDINA: En Jaume. (*Somriu.*) Quines ganes tinc de veure'l. En Jaume és el teu tipus?

JULIANA: És tan car de veure...

JORDINA: En Jaume és el teu tipus?

JULIANA: En certa manera. Té això que t'intento explicar.

JORDINA: Això vol dir que tens tendències incestuoses. (*Riu.*) No sé si t'entenc, però si t'entenc, en Jaume és, de nosaltres quatre, el que ho té més, això que dius.

JULIANA: Els pares també ho tenien, tots dos. I molt.

JORDINA: Sí?

JULIANA: Sí. No te'n recordes? (*JORDINA fa una negació amb el cap.*) La Joana també ho té.

JORDINA: La Joana? La Joana és una amargada.

JULIANA: La Joana també ho té. Potser no ho sap, però ho té. Potser no se li veu, potser ho té molt amagat, però hi ha alguna cosa en el fons del seu fons...

JORDINA: Doncs ho deu tenir *molt* amagat, sí. Molt *en el fons*.

JULIANA: Ets injusta amb la Joana, Jordina.

JORDINA: Injusta? Au va.

JULIANA: Has de ser més... (*busca la paraula*) compassiva amb la Joana. S'ha de tenir compassió dels altres. Mirar de comprendre'ls. Posar-se al seu lloc.

JORDINA li allarga una llauna.

JORDINA: Vols una altra cervesa?

Fosc gradual mentre se sent Somewhere over the rainbow, versió de Willie Nelson. Amb la penombra, es fa el canvi a l'escena 2: JULIANA surt i JORDINA, amb prou feines perceptible, es treu la samarreta que portava, se'n posa una altra amb taques de pintura i uns pantalons de malucs amples. Fosc.

ESCENA 2

L'endemà, dimarts, al matí. Encara se sent la música. Sobre la tauleta queden algunes restes del sopar de la nit anterior. En un costat de la boca de l'escena, JORDINA, d'esquena, pinta el quadre en el cavallet, i ara sí que el tenim de cara. S'hi veu el sofà de la sala i, estirat a sobre, un cos masculí, sense el cap, posat de tal manera que se li veu una natja amb un tatuatge (una noia amb cua de serp) i un penis enorme, desproporcionat, en estat erecte. JORDINA fa retocs al penis amb el pinzell. Uns segons.

Se sent un timbre. JORDINA no s'immuta. Tornen a trucar; cap reacció. Uns segons. Tornen a trucar; ara, JORDINA es queda quieta, mira cap a la porta de distribució del pis.

JORDINA: Meeeerda.

Deixa el pinzell i surt corrents per la porta de distribució del pis. Uns instants després, torna a entrar precipitadament, agafa el pinzell i continua pintant. Entra JOANA per la porta de distribució del pis, amb camisa i faldilla, molt seriosa. Mira JORDINA, fa un cop d'ull general a la sala, torna a mirar JORDINA, que continua pintant.

JOANA: No hi és, la Juliana?

JORDINA: No.

JOANA: No?

JORDINA: Ha sortit.

JOANA: Ah. Em pensava que hi seria. Que la trobaria a ella.

JOANA va fins a l'equip de música i l'apaga.

JOANA: No vas a classe, avui?

JORDINA: No.

JOANA: Fas campana?

JORDINA: Ja s'han acabat, les classes.

JOANA: Ah, esclar. Deus tenir exàmens.

JORDINA: Sí.

JOANA: No en tens, avui?

JORDINA: Sí. No.

JOANA: N'has fet, ja?

JORDINA: Sí.

JOANA: Com et van?

JORDINA: Sí. Bé. Normal.

JOANA: Te'n queden gaires per fer?

JORDINA: Sí. Un.

JOANA: Quan el tens?

JORDINA: Sí. Demà.

JOANA: Ja el tens preparat?

JORDINA: Sí. No. Més o menys.

JOANA: Estàs pintant?

JORDINA: Sí.

JOANA: Deu ser molt important, el que estàs pintant.

JORDINA: Sí.

JOANA: Sempre pintes tan concentrada?

JORDINA: Sí.

JOANA: Estàs completament absorta.

JORDINA: Sí.

JOANA: Com en un altre món.

JORDINA: Sí.

Silenci.

JOANA: Vaig a llançar-me a baix des de la terrassa.
Et sembla bé?

JORDINA: Sí. (*Reacciona.*) Perdona, Joana, és només un moment. Si ara ho deixo se me n'anirà del cap, això.

Amb un gest d'impotència, JOANA surt per la porta de distribució del pis i després torna a entrar, amb una maleta a la mà. Deixa la maleta al costat del sofà. Fa un volt per la sala, observant-ne alguns detalls. S'acosta a JORDINA, passa per darrere seu, mira el quadre.

JOANA: Hauries de pintar quadres més realistes. Això és ciència-ficció.

Continua fent un volt per la sala. Després s'asseu al sofà. Mira JORDINA.

JOANA: Quant fa que no ens veiem?

JORDINA: Com?

JOANA: Que quant fa que no ens veiem. Tres mesos, ben bé. No?

JORDINA: Doncs...

JOANA: He marxat de casa.

JORDINA, *que finalment surt del seu estat d'aïllament:* Què?

JOANA: He marxat de casa. He abandonat l'Albert. *(Silenci.)* Fa uns tres mesos que no ens veiem, no?

JORDINA: No ho sé. Sí, una cosa així.

JOANA: Tres mesos. I jo que arribo, tu que em veus i no em fas ni cas. Millor dit, ni em veus. M'has vist? Hola.

JORDINA: Perdona. Estava en el moment de donar les últimes pinzellades al quadre, i... *(S'acosta al sofà, però no s'hi asseu.)* Has marxat de casa teva?

JOANA: Sí. Uf, estic tan cansada... Saps quan tornarà, la Juliana?

JORDINA: No, no ho sé. Em sembla que a la tarda. Tenia una reunió de feina.

JOANA: Jo em pensava que si tenies una empresa *on line* t'estalviaves això d'haver de fer reunions.

JORDINA: És una reunió amb les seves treballadores. Ja en té tres, de dissenyadores que treballen per ella, a part de la secretària.

JOANA: I a més a més, tu.

JORDINA, *que al principi està desconcertada:* Sí. A més a més jo. Bé, jo només l'ajudo una mica.

JOANA: Ja. Carai, quatre treballadores. És un negoci, això del disseny *on line*.

JORDINA: Tu com és que no ets a la feina, un dimarts? No feies torns de matins?

JOANA: Sí. He agafat uns dies lliures a l'hospital. Me'ls devien.

En aquest moment JORDINA s'adona de la maleta que ha portat JOANA.

JORDINA: Què ha passat, Joana?

JOANA: Res. Ja t'ho he dit.

JORDINA: Jo també sóc germana teva.

JOANA: A què ve això, ara?

JORDINA: Què ha passat?

JOANA: He marxat de casa.

JORDINA: Això ja ho sé, ja m'ho has dit. I és evident.
(*Assenyala la maleta.*) Has vingut per quedar-te?

JOANA: Uns dies. Et fa res?

JORDINA: No. Com pots dir això? esclar que no.

JOANA: Però l'hi he de demanar a la Juliana. Al cap i a la fi això és casa seva.

JORDINA: Sí, és casa seva. No m'ofendràs dient això, Joana.

JOANA: No et volia ofendre.

JORDINA: M'ho ha semblat. (*Silenci.*) Es pot saber per què estem així, tu i jo?

JOANA, *que mira JORDINA als ulls:* Per què estem així... Jo també m'ho pregunto.

JORDINA: A la Juliana li semblarà molt bé que et quedis tot el temps que et faci falta. Ja ho saps. Es desviurà perquè et sentis com a casa teva.

JOANA: Espero sentir-m'hi millor.

JORDINA s'asseu al sofà.

JORDINA: No anava bé, amb l'Albert?

JOANA: No gaire. Però no em pensava que anés *tan* malament.

JORDINA: Ah. (*Silenci.*) Té una amant.

JOANA: Sí.

JORDINA: Una dona?

JOANA: Què vols dir?

JORDINA: Que si la seva amant és una dona.

JOANA: Esclar que sí, què vols que sigui?

JORDINA: Podria ser un home.

JOANA: Estàs boja? L'Albert no és...

JORDINA: No cal que ara surtis a defensar la seva (*irònica:*) virilitat, Joana. Jo no ho havia descartat, això, de l'Albert.

JOANA: Realment, Jordina, és difícil parlar amb tu. Molt difícil. Explicar-te alguna cosa. Et mires el món... (*Dubta.*) Te'l mires d'una manera *diferent* de com jo me'l miro.

JORDINA: Vols dir que me'l miro d'una manera... rara. Inadequada. Equivocada?

JOANA: Això ho dius tu. Jo me'l miro d'una altra manera.

JORDINA: Bé, té una amant. Te'ls has trobat *in fraganti*? (*Silenci.*) Te'ls has trobat al llit. Esclar.

JOANA: Per què, esclar?

JORDINA: No crec que l'Albert tingui collons de dir-te una cosa així. És massa covard.

JOANA, enfurismada: I tu què saps?

JORDINA: Ja el tornes a defensar? Au va, Joana, arribes a casa teva, enxampes el teu marit cardant amb una altra, muntés un ciri, agafes la maleta, te'n vas plorosa de casa, véns a buscar aixopluc a ca la teva germana, i quan jo et dic unes quantes veritats, tu surts a defensar-lo? *A ell?* (*Silenci.*) Quan va ser?

JOANA: Que el vaig trobar?

JORDINA: Sí.

JOANA: Fa quatre dies. Divendres passat. Al matí.

JORDINA: Com és que el vas enxampar? Vas tornar de la feina?

JOANA: Estava malalta. Vaig vomitar a l'hospital. Me'n vaig tornar a casa.

JORDINA s'aixeca.

JORDINA: No t'he ofert res per beure.

JOANA: Deixa-ho estar, no tinc set.

JORDINA: Si vols res, tu mateixa. Com a casa teva.

JOANA: Gràcies.

Sona un mòbil. JOANA obre la seva bossa, mira el mòbil, rebutja la trucada.

JORDINA: L'Albert. No?

JOANA: Sí.

JORDINA: Heu tingut unes quantes escenes, aquests dies. M'equivoco? T'ha dit que a l'altra no l'estima gens, que t'estima a tu, t'ha suplicat que no marxessis de casa.

JOANA: Sí.

JORDINA: T'ha dit la veritat. A l'altra no l'estima gens, segur.

JOANA: I què volies que fes, que...

JORDINA: No, no volia dir això. Només volia dir que segurament a l'altra no l'estima gens. La coneixes?

JOANA: No. Diu que és una del gimnàs on va.

JORDINA: Dubto que l'Albert estimi ningú. (*JOANA està a punt de protestar, però finalment desisteix.*) Jo de tu em canviaria el número. Et trucarà insistentment, no et deixarà viure.

JOANA: I tu com ho saps?

JORDINA: Tu creus que l'Albert és capaç de viure sol? És capaç d'amenaçar-te. (*JOANA fa una ganyota involuntària.*) T'ha amenaçat?

JOANA: No. Sí.

JORDINA: Fill de puta.

JOANA: No et preocupis, li vaig parar els peus. No hi tornarà.

JORDINA: Jo també ho penso. Però el mòbil traurà fum.

JOANA es posa a plorar.

JOANA: Jo no m'ho mereixo, això. No m'ho mereixo. Jo m'he desviscut per ell, i ell m'ho paga així...

JORDINA, nerviosa, fa un volt per la sala.

JORDINA: No es tracta que t'ho mereixis o no, Joana. Ha passat i ja està. Probablement està passant des de fa temps.

JOANA: No. M'ha dit que fa poc que la coneix.

JORDINA: I tu te l'has de creure? (*JOANA torna a plorar. A JORDINA, això la posa nerviosa.*) No et facis la víctima, Joana. En qualsevol cas, no vull dir amb aquesta, vull dir amb qualsevol altra.

JOANA, enfurismada: Què cony vols dir, eh?

JORDINA: Res. Perdona.

JOANA: Que em veus les banyes, a mi? Sempre m'has vist banyes aquí? (*S'assenyala damunt del cap.*)

JORDINA: Deixa-ho, Joana. M'he equivocat. Deixa-ho estar.

JOANA: Oh! La Jordina s'ha equivocat! No, no pot ser! La germaneta petita ho sap tot de tothom, esclar, com que és la veu de l'experiència pot anar donant lliçons a tothom! (*Caminant, arriba per atzar al davant del quadre.*) La pintora, l'artista sap molt

bé com funciona el món, no com jo, una infermera tonta que es passa el dia netejant culs! (*Assenyala el quadre.*) Què és això, Jordina? Què *pebrots* és? Aquestes són les coses que pintes? Això és el que aprens a Belles Arts? Això són Belles Arts?

JORDINA: Pinto el que em dóna la gana. Exactament el que em dóna la gana.

JOANA: I el que et dóna la gana de pintar és una gran cigala, esclar! No una marina ni un bodegó, no, una cigala... desproporcionada!

JORDINA: No és una cigala. És un home.

JOANA: Sí, ja ho veig, que és un home. I això que no se li veu la cara.

JORDINA: És un home. El fal·lus és una metàfora del desig sexual. La cara no hi faria res, aquí. Per això no l'he pintada.

JOANA: Ah, té cara i tot, el tio! I qui és el model, si es pot saber?

JORDINA: Sí que es pot saber. L'Àngel.

JOANA: L'Àngel? (*Pausa.*) Merda, Jordina, merda! Agafes de model l'home de la teva germana per les teves... verreries? Quins ovaris que tens! Ho sap, la Juliana?

JORDINA: Esclar que ho sap. I li sembla bé. La Juliana no és una reprimida.

JOANA: Vols dir que no és una reprimida com jo, no? Digue-ho, va!

JORDINA: Escolta, estàs fent una muntanya d'una tonteria! No em poso al llit amb l'Àngel, entens? Només l'he pintat.

JOANA: Ets una porca.

JORDINA, *després d'un silenci, intentant reprimir la indignació:* Un dia, encara no fa un any, en aquest mateix pis, a la cuina (*assenyala cap a la porta de distribució del pis*), l'Albert em va tocar. Sí, el teu marit em va grapejar. (*Mentre va parlant, JOANA s'asseu al sofà i va quedant encongida, derrotada.*) Tu i la Juliana estàveu parlant aquí. (*Assenyala cap al sofà.*) Jo era a la cuina preparant una amanida. Portava una faldilla curta, era l'estiu passat, me'n recordo bé. De cop i volta vaig sentir una mà sota la faldilla, tocant-me el cul. Ho vaig entendre de seguida, em sembla que ni tan sols em va sorprendre. No em vaig girar, només li vaig preguntar «què fas», i ell em va contestar «Una cosa que t'agrada molt, eh que sí?» Vaig notar la mà que baixava del cul i em palpava la figa. Així, directament. Vaig notar que em pujava la ràbia fins a la gola. (*Fa una pausa. Canvi de to.*) Quina calor. Han de venir a posar aire condicionat

abans no arribem al pic de l'estiu. (*Es treu la samarreta i es queda en sostenidors. Torna al to d'abans.*) Em va pujar la ràbia, però no pel fet que m'estigués magrejtant, no, ni perquè es pensés que m'avindria a cardar amb ell, no, tot això m'era igual, sinó perquè ell sabia i jo sabia que ho estava fent amb impunitat, amb total impunitat, que no hi podia perdre res, que si jo no hi accedia, igualment no t'ho explicaria a tu. Era un abús i un acte de covardia, no jugava net, i això sí que em va empenyar. (*Silenci.*) Saps què vaig fer? Saps com vaig reaccionar? Em vaig girar, li vaig fer un somriure, ell em va dir «Vas calenta, eh?», jo li vaig dir que sí, «Vaig molt calenta», em va tocar els pits, i llavors li vaig fotre una *hòstia* que li vaig girar la cara. Va dir «per què ho has fet, això?», i jo li vaig contestar «Perquè vaig molt calenta, però és que tu no m'agrades». Després vaig venir aquí amb vosaltres i vaig servir l'amanida.

Silenci llarg. S'acosta al sofà.

Perdona. No t'ho volia dir. No t'ho volia dir mai.

Sona el mòbil de JOANA, que primer no reacciona, després l'agafa i rebutja la trucada.

JOANA: No. No calia que m'ho diguessis.

JORDINA: Ho sento. M'he enfadat molt.

JOANA: Ja.

JORDINA: Perdona, Joana. (*Silenci.*) Jo... Me n'he d'anar a la Facultat. He d'anar a parlar amb un professor sobre un examen.

JOANA: Està bé. Vés, no facis tard.

JORDINA va fins a la porta de la seva habitació, surt i torna a entrar mentre es posa una altra samarreta.

JORDINA: Si et fa falta res...

JOANA: No, vés. Esperaré la Juliana. Potser dormiré una mica, estic molt cansada.

JORDINA: Si vols pots dormir...

JOANA, *que la interromp:* Dormiré aquí, no et preocupis. (*JORDINA fa un sospir de resignació. Recull algunes coses i les posa dintre la seva bossa.*) És curiós. Saps de qui em recordo més, ara?

JORDINA: De qui?

JOANA: D'en Jaume. L'enyoro. Des que m'ha passat tot això el tinc molt present, és a qui tinc més present. És estrany, no? És el germà que veig menys sovint, encara menys que tu i la Juliana, però aquests dies és a qui tinc més present.

JORDINA: Me n'he d'anar, Joana. Cuida't. (*Se'n va cap a la porta de distribució del pis.*)

JOANA: Gràcies.

JORDINA, *que fa mitja volta:* Gràcies per què?

JOANA: Per no haver-li dit que sí. A l'Albert.

JORDINA: Per qui m'has pres? (*Silenci.*) Adéu.

JORDINA surt per la porta de distribució del pis. JOANA s'estira al sofà. Fosc gradual mentre se sent Somewhere over the rainbow, versió de Tori Amos. Amb la penombra, veiem que JOANA s'acaricia amorosament els pits, i després deixa la mà sobre la panxa. Plora silenciosament. Fosc.

ESCENA 3

El mateix dia al vespre. Encara se sent la música. JOANA està estirada sobre el sofà, profundament adormida, en una posició lleugerament diferent de la del final de l'escena 2, però conservant la mà sobre la panxa. Entra JULIANA per la porta de distribució del pis, en roba d'estar per casa. Porta un bol d'amanida i el deixa sobre la taula, que està parada per sopar. Mira JOANA, va cap a l'equip de música, el tanca, treu un CD, torna a mirar JOANA. Fa un repàs visual a la taula, troba a faltar-hi alguna cosa i surt per la porta de distribució del pis. Torna a entrar amb una ampolla de vi rosat, el deixa sobre la taula i l'obre. JOANA comença a despertar-se; es belluga una mica i es posa panxa enlaire, amb els ulls oberts. Mira la sala, després la taula, després JULIANA, i aleshores fa un salt del sofà i s'hi queda asseguda. Ara s'adona d'on es troba i de la

situació, i s'intenta treure la son de sobre.
JULIANA se li acostava i li fa un petó a la galta.

JULIANA: Hola, Joana. *(Torna a anar cap a la taula per acabar d'obrir l'ampolla.)* Uf, quina caloreta. Has dormit bé?

JOANA: Eh? Ah, sí. Gràcies.

JULIANA: Sort que tenim aquest vi fresquet. És bo.

JOANA: Molt bé.

JULIANA: He preparat un bol d'amanida, res més, és que amb aquesta calor almenys a mi no em ve de gust menjar gaire. Però si vols puc fer una truita de patates. O d'espàrrecs.

JOANA: No, no, està bé. Jo tampoc tinc gaire gana.

JULIANA: Quan vulguis, tot és a punt.

JOANA, *sense aixecar-se, mirant JULIANA:* Has parlat amb la Jordina?

JULIANA: Sí.

JOANA: Ah.

JULIANA: Sí, hi he parlat. M'ha trucat al mòbil des de la Facultat. M'ha dit que t'ha deixat dormint. Has dormit fins ara? Has dormit moltes hores.

JOANA: Portava un parell de nits sense aclucar l'ull.

JULIANA: Me'n faig el càrrec. Véns a menjar?

JOANA s'aixeca i va fins a la taula.

JOANA: On m'assec?

JULIANA: On vulguis. Aquí mateix. (*Assenyala una cadira.*) Et serveixo. (*Li posa amanida al plat.*)

JOANA: La Jordina... ? (*Dubta.*)

JULIANA: Esclar que sí. M'ho ha explicat. Te'n poso més?

JOANA: No, gràcies.

JULIANA: Si després en vols, aquí n'hi ha més.

JOANA: No vindrà? I l'Àngel?

JULIANA: La Jordina vindrà tard. A l'Àngel l'he enviat al cine.

JOANA es posa a riure, primer tímidament, després obertament.

JOANA: Ets genial. L'has enviat al cine... (*Riu amb ganes. JULIANA també riu.*) I ell apa, cap al cine!

JULIANA: I tant. I sense protestar. Ara deu estar fent una bona becaina estintolat a la butaca.

Riuen amb ganes. A poc a poc es van calmant. Sona el mòbil de JOANA, que rebutja la trucada. Després, JOANA comença a plorar silenciosament; s'eixuga una llàgrima. JULIANA s'aixeca, va fins a JOANA, l'abraça.

JOANA: Se m'ha enfonsat el món, Juliana. Tot el món s'ha fet miques al meu voltant, i les engrunes se m'escolen entre els dits com si fossin aigua.

JULIANA, somrient: La Joana poeta... *(Es torna a asseure.)* És normal que estiguis així. Després de quatre anys...

JOANA: Cinc.

JULIANA: ... després de cinc anys casada amb l'Albert, una ruptura així... una ruptura sempre fa mal.

JOANA: Una ruptura. No sé si hi ha hagut una ruptura. Definitiva.

JULIANA: És massa aviat per decidir això. Pren-te temps. Has de deixar passar una mica de temps, descansar, assossegar-te, valorar les coses. Valorar si encara l'estimes. Menja.

JOANA: Si encara l'estimo... Aquest no és el tema. El tema és que m'ha enganyat. Que potser sempre m'ha enganyat.

JULIANA: Doncs, vull dir, valorar si encara pots creure, si encara vols creure en un projecte compartit amb ell. (*JOANA fa una ganyota d'incredulitat.*) T'has de donar temps i intentar estar tranquil·la.

JOANA: Si encara l'estimo... Com podria ser, que el deixés d'estimar d'un dia per l'altre?

JULIANA: Deixa-ho estar, ara. Ara et cal molta tranquil·litat. I bons aliments. Menja, dona, menja, que sobrarà tot.

JOANA: Gràcies, Juliana. Vull dir, per haver fet que estiguéssim soles, aquest vespre. Per haver enviat l'Àngel al cine.

JULIANA: No crec que la Jordina trigui gaire a arribar.

Mengen. De cop, JOANA veu el quadre. Es posa tensa. Des d'aquest moment, la conversa anirà pujant de tensió a cada rèplica, però una tensió controlada: tant JULIANA com JOANA, conscients del malestar propi i de l'altra, mesuren el que diuen parlant amb una certa lentitud.

JOANA, *amb to de retret*: T'he de dir que noestic d'acord amb allò.

JULIANA: Què, allò?

JOANA: Allò. (*Assenyala el quadre.*) No hi puc estar d'acord. Em passes l'oli, sisplau?

JULIANA, *que li passa la citrellera*: Ah. Jo tampoc. És ciència-ficció. Ja li vaig dir a la Jordina que era una exagerada. Et ben prometo que l'Àngel, ni la meitat d'això. Però ja saps com són els artistes. Ella diu que... com ho diu? Que és una conceptualització metafòrica del desig femení a través de la reificació del cos masculí. Més o menys.

JOANA: Que en digui com vulgui. Jo ho trobo una porcada.

JULIANA: Sí, no et diré pas que no. Té una estètica que no em desagrada, però sí, evidentment és una porcada.

JOANA: No vull dir... (*busca la paraula*) el fal·lus. Vull dir que hagi agafat precisament el fal·lus de l'Àngel com a model.

JULIANA: Jo el que no entenc és per què ha agafat de model l'Àngel, si després s'aparta tant del model.

JOANA: No ho trobo divertit. No em fa gràcia, Juli-
ana. No sé com ho has pogut permetre. Em passes
la sal?

JULIANA, *que li passa la sal:* Permetre què? Que l'Àn-
gel li fes de model? Au va, Joana, quina bestiesa.

JOANA: A mi no m'ho sembla. A tu sí? Com et pot
semblar bé que el teu marit...

JULIANA: No és el meu marit. No estem casats.

JOANA: ... és igual, que el teu home es posi en pilotes
davant de la teva germana perquè el pinti? Amb la
cigala penjant.

JULIANA: Penjant no. La té ben dura. Almenys al
quadre.

JOANA: Precisament, encara més! Amb la cigala dura,
merda, Juliana, com et pot semblar bé, això? Jo no
sóc una monja, però collons, com deixes que a casa
teva la teva germana pinti el teu home en pilotes i
amb la cigala dura, que segur que es devia mastur-
bar i tot per posar-se-la dura? No tens una mica de
decència? Passa'm l'aigua.

JULIANA, *que li passa l'aigua:* T'estàs excedint, Joana.
T'has excedit. Amb quines històries em surts, ara?
Amb el panorama que ara com ara tens tu, i t'has de

preocupar de si l'Àngel es baixa els calçotets perquè la Jordina el pinti? Passa'm el vi.

JOANA, *que li passa el vi*: El meu panorama, no l'he pintat jo, entens? Me l'han pintat per l'esquena.

JULIANA: No et volia ofendre. Perdona.

JOANA: Jo tampoc. Perdona'm a mi. Però és que la Jordina em treu de polleguera.

JULIANA: La Jordina té vint-i-set anys, és jove, lliure, i no sap què vol a la vida. (*Com per a ella mateixa.*) De fet, es fa difícil de saber-ho.

JOANA: La Jordina és una immadura. Té vint-i-set anys, i jo en tinc vint-i-nou, només dos més que ella, i jo fa anys que sé el que vull a la vida. O almenys ho sabia... Fa anys que em vaig treure la plaça a l'hospital, que treballo i que em sacrifico cada dia, fa cinc anys que estic casada. I també sóc jove. Ella no té feina, encara estudia, no té nòvio conegut...

JULIANA: Ni en té cap obligació. No és cap deure, tenir nòvio. Passa'm un tall de pa.

JOANA, *que li passa un tall de pa*: A la seva edat i ha de viure a ca la seva germana. Passa'm el vi.

JULIANA, *que li passa el vi*: Viu aquí perquè jo vull. Passa'm l'aigua.

JOANA: A la seva edat i no treballa de res.

JULIANA: M'ajuda en l'empresa.

JOANA: T'ajuda *una mica* en l'empresa.

JULIANA: M'ajuda una mica en l'empresa, sí, i què?

JOANA: I estudia Belles Arts, on deu aprendre a dibuixar cigales.

JULIANA: Jo també vaig estudiar Belles Arts.

JOANA: Sí, però tu vas fer disseny. Vas tenir cap. On el té, ella, el cap?

JULIANA: Fins allà on m'arriben els ulls, diria que el porta sobre les espatlles. Passa'm l'oli.

JOANA, que li passa l'oli: Fins allà on t'arriben els ulls, perquè allà on no arriben...

JULIANA: Vols dir alguna cosa en concret?

JOANA: Vés a saber amb qui va cardant pel món. Passa'm un tall de pa.

JULIANA, que li passa un tall de pa: Si penses en la possibilitat, dic només si penses en la possibilitat, que la Jordina es baixa les calces quan pinta l'Àngel amb els calçotets baixats, oblida-ho. T'equivoques.

JOANA: No volia dir això, Juliana. Com pots pensar que volia dir això. No volia dir això.

JULIANA: Aleshores només volies dir que la Jordina, que té vint-i-set anys i que no té nòvio conegut, de tant en tant fa un polvet amb algun noi, no?

JOANA: Si tu d'això en dius només un polvet... Jo en dic promiscüitat.

JULIANA: Em sembla que dónes massa importància a aquestes coses. Vols dir que té tanta importància, el fet de despullar-se? Té tanta importància, el sexe? (*Rectifica.*) Sí, esclar que té importància. Però a la fi cardar no és gaire res més que un tio es posi a sobre d'una tia, o al revés, i faci un reguitzell de moviments curiosos. Passa'm la sal.

JOANA, *després d'un silenci, amb veu molt dolguda:* Gràcies per recordar-m'ho, però no em feia falta. Sé perfectament que cardar és bàsicament que un tio es posi a sobre d'una tia i faci un reguitzell de moviments curiosos. Ho sé perfectament. Des dels dinou anys.

Silenci llarg. JOANA deixa el plat a una banda, JULIANA també.

JOANA: No tinc més gana.

JULIANA: Jo tampoc. (*S'aixeca i va fins a JOANA.*) No volia...

JOANA: Ja ho sé.

JULIANA: Vine.

JULIANA fa a JOANA un gest perquè s'aixequi, i JOANA ho fa. S'abracen.

JULIANA: Anem a seure al sofà.

S'asseuen al sofà.

JOANA: Estic passant uns dies horribles, Juliana. Horribles. Em sento com un cuc llefiscós, vomitiu, que malda per treure el cap d'entre l'argila.

JULIANA: Això ja deu ser poesia *underground*.

JOANA: Em pregunto si quan pugui treure el cap hi haurà la bota d'algú esperant per aixafar-me.

JULIANA: T'entenc. M'he sentit així més d'una vegada. De vegades encara m'hi sento.

JOANA: Tu tens moltes coses, Juliana. Jo... t'admiro. Potser t'envejo. Tens l'Àngel.

JULIANA: L'Àngel val més que l'Albert? Potser sí. Però no l'estimo, Joana. No l'estimo.

JOANA, *després d'una pausa*: No l'estimes?

JULIANA: No.

JOANA: Però estàs amb ell.

JULIANA: Sí, estic amb ell, i no em preguntis per què, que no ho sé. Fa mesos que em faig aquesta pregunta a mi mateixa. Per què estic amb ell, encara.

JOANA: Fa calor, no?

JULIANA: Sí. Si els de l'aire condicionat no vénen aviat, ens hi morirem, aquí, aquest estiu.

JOANA s'obre la camisa i se li fan visibles els sostenidors.

JOANA: T'envejo. La teva... honestedat.

JULIANA, *sarcàstica amb si mateixa*: Ah sí?

JOANA: Sí. Jo... no sé, em costa molt de dir-ho. De pensar-ho. Em fa por pensar-ho.

JULIANA: El què?

JOANA: Que potser... que potser no estimo l'Albert.

JULIANA: És normal, estàs dolguda.

JOANA: No, no és això. Vull dir que potser tampoc l'estimava *abans*. Abans de divendres passat. Abans de saber que m'enganya. (*Riu.*) No sé per què ric. És que no puc suportar la idea.

JULIANA: Estàs trasbalsada.

JOANA: Estic desorientada, totalment. Se m'ha enfonsat el món. Ho tenia tot tan clar... I ara tot s'ha enfonsat. Saps, aquests dies me'n recordo molt d'en Jaume. I de la mare. Sí, ja sé que fa molts anys, que jo era una nena. Però vés per on, me'n recordo.

JULIANA: Jo també, de vegades. I del pare.

JOANA: Em faig preguntes. Potser l'Albert només era un instrument. Un instrument del meu programa, entens? Jo no em vaig enamorar. No m'he enamorat mai.

JULIANA: Cal, de debò, enamorar-se? Enamorar-se... és una malaltia d'adolescent, no creus?

JOANA: Sí, però és significatiu. Vull dir, jo no em vaig enamorar mai, de l'Albert, això segur. L'estimo? L'he estimat alguna vegada?

JULIANA: Pren-te temps, Joana.

JOANA: Em fa terror la idea que tota, tota la meua vida sigui una gran mentida.

JULIANA: No et torturis. Mira...

Se sent des de fora un cop de porta i un crit, la veu de JORDINA que diu «Hola!». Instintivament, JOANA es corda la camisa i adopta una posició corporal més tensa. Entra JORDINA per la porta de distribució del pis.

JORDINA: Què tal? (S'acosta al sofà i fa un petó a JULIANA, i després un altre a JOANA.) Heu sopat?

JULIANA: Una mica. Amb aquesta calor no teníem gaire gana. Com t'ha anat, a tu, el sopar?

JORDINA: De puta mare. Hem anat a un restaurant indi. D'especialitat *balti*, la coneixeu? Hum, de putíssima mare. Et porten una mena de cassola fonda amb la salsa *balti*, i el menjar que hagi demanat: pollastre, porc, gambes... Molt picant, això sí. M'he hagut de beure tres cerveses per fer-me passar la set. (Riu.) Deu ser per això que estic tan contenta.

JULIANA: Aquí el menjar ha estat més frugal. Amb qui has anat a sopar? Si es pot saber...

JORDINA: Amb l'Arnau.

JULIANA: Aquest deu ser nou. No el conec.

JORDINA: Fa un parell de setmanes que ens coneixem. És un tio legal.

JULIANA: Vols dir que té els papers en regla?

JORDINA: Capulla. És d'aquí.

JULIANA, *que riu:* T'has enamorat, Jordina? Seria genial. Increïble, però genial.

JORDINA: Deixa'm estar, mal parida. (A JOANA:) Com estàs?

JOANA: Bé. És un dir.

JORDINA: Ja.

JOANA, *a JULIANA:* Potser que tregui la maleta d'aquí. A on...

JULIANA, *interrompent-la:* Dormiràs a l'habitació de la Jordina, al costat de la meva. Jordina, tu et traslladaràs uns dies a l'altra habitació.

JOANA: No vull destorbar. De debò, que ningú canviï d'habitació.

JULIANA: La Jordina estarà molt bé a l'altra habitació. De fet ja l'ocupa ella normalment. És on treballa.

JOANA: On treballa...?

JULIANA, *a JORDINA:* Eh que estaràs bé, a l'altra habitació?

JORDINA: Sí, i tant.

JOANA: De debò, hi puc anar jo, a l'habitació lliure.

JORDINA: No, no. És que allà hi tinc moltes coses meves. A l'habitació on dormo pràcticament no hi tinc res, només una mica de roba. Ara la vaig a treure.

*JORDINA va cap a la porta de la seva habitació.
Fa un parell de viatges traslladant roba d'una habitació a l'altra.*

JOANA: De veritat, no vull ser un destorb.

JULIANA: En absolut. És que la Jordina té moltes coses a l'habitació lliure, i és més pràctic fer-ho així.

JOANA: Bé, d'acord.

JULIANA: D'això, procura no entrar-hi, a l'habitació on dormirà la Jordina.

JOANA: No, esclar que no. Per què ho dius?

JULIANA: No, per res. És només que... és molt gelosa de les seves coses. No pot suportar que li remenin res.

JOANA: Com vols que jo li remeni res seu?

JULIANA: No, ja ho sé que no. T'ho deia només perquè jo he tingut alguna enganxada amb ella per

aquest tema. És només això, que és molt gelosa de les seves coses i no vol que ningú, encara que sigui de bona fe... No entris a la seva habitació. És una mania seva.

JOANA, amb un punt d'estranyesa: D'acord, d'acord. Vaig a portar la maleta a l'habitació.

JOANA agafa la maleta i surt per la porta de la seva habitació. Entra JORDINA, pica l'ullet a JULIANA i es posa a riure. Torna a entrar JOANA.

Me'n vaig a dormir. Ja sé que he dormit molt, però em sento com si m'hagués passat un camió per damunt.

JULIANA: Sí, jo també me'n vaig a dormir. No crec que l'Àngel trigui gaire a arribar. En el cas que l'acomodador el desperti, vull dir. Tu també te'n vas a dormir, Jordina?

JORDINA: Sí. Bona nit, Joana.

JOANA: Bona nit. (A JULIANA.) Bona nit. I gràcies.

JULIANA: Gràcies de què, tonta. Bona nit.

JOANA surt. JORDINA i JULIANA s'acosten per parlar en veu baixa.

JORDINA: Uf. *(Riu.)* Quin enrenou, eh.

JULIANA: Un bon enrenou seria si se n'assabentés.

JORDINA: Suposo.

JULIANA: Et prego que no ho facis durant uns dies.

JORDINA: Què?

JULIANA: Et demano que aquests dies no treballis. Mentre la Joana estigui aquí.

JORDINA: Que no treballi durant uns dies? Però a ella què li va, això?

JULIANA: T'ho prego.

JORDINA: Això no m'ho pots demanar. Em fa falta la pasta.

JULIANA: Jordina, això és casa... *(No gosa acabar la frase.)*

JORDINA, *després d'una pausa:* Sí, és casa teva. I si no tinc la llibertat de treballar, deixarà de ser meva.

JULIANA: Perdona. No és això. Però no vull, no vull de cap manera, que tinguem una guerra, entens? La Joana està molt tocada.

JORDINA, *mentre JULIANA li fa gestos perquè abaixi la veu*: I jo necessito guanyar-me la vida. A més a més, és una qüestió de dignitat. Jo no m'avergonyeixo del que faig. Si la meva germana se n'avergonyeix, que toqui el dos ella. Jo sóc una *stripper*, em despullo davant d'una *webcam* perquè un tio connectat a un ordinador em miri, em miri i pagui. Faig veure que em poso calenta, i t'asseguro que ells s'hi posen. No m'avergonyeixo del que faig, ho faig per pagar-me la carrera i per viure sense dependre de ningú. Ni de tu. No em fa vergonya. Ni em sento una puta, tampoc. De vegades m'ho passo bé i tot.

JULIANA, *després d'un silenci*: Em promets que no treballaràs mentre la Joana estigui aquí?

JORDINA, *després d'un silenci*: Bona nit, Juliana.

JORDINA li fa un petó a JULIANA i surt per la porta de la seva nova habitació. JULIANA fa un sospir fondo, mira cap a l'habitació que ara ocupa JOANA, recull alguna cosa i surt per la porta de la seva habitació. Fosc.

ESCENA 4

La mateixa nit. Amb el fosc, es comencen a sentir gemecs sexuals i paraules obscenes provinents de l'habitació de JORDINA. Uns segons. Després, entra JORDINA en roba interior i una perruca vermella. Va fins a la porta de l'habitació de JULIANA, truca. Entra JULIANA amb un pijama de camisa i pantaló curt.

JULIANA: Es pot saber què vols, a la una de la matinada?

JORDINA: Tens net el teu tanga vermell? Me'l pots deixar? El meu el tinc brut. Tinc en línia un client que el posa calent la roba interior vermella.

JULIANA: Quins nassos que tens, Jordina. Com goses... No t'he dit que...

JORDINA: Si és que no, digue-m'ho i ja està. Tinc el client esperant, i va pagant.

JULIANA: Com et senti la Joana...

JORDINA: No? Deixa-ho estar, doncs. Perdona si t'he despertat.

Surt JORDINA, surt JULIANA. Es tornen a sentir gemecs. Entra JOANA amb un pijama de camisa i pantaló llarg. Va a escoltar darrere de la porta de JULIANA, no sent res, després va a escoltar darrere de la porta de JORDINA, sent els gemecs, es posa nerviosa, dubta, va fins a la porta de JULIANA i truca. JULIANA entra.

JOANA: Hi ha algú, a l'habitació de la Jordina?

JULIANA: A l'habitació de la Jordina? La Jordina.

JOANA: Vull dir algú altre. Un tio.

JULIANA: No, esclar que no. Per què?

JOANA: Juliana, mira'm als ulls. L'Àngel és amb la Jordina, eh que sí?

JULIANA, *que es posa a riure nerviosament:* L'Àngel? Amb la Jordina? No diguis bestieses! Però...

JOANA: Hi és. No m'enganyis, Juliana. Déu meu! Com pots... com podeu... Sou unes pervertides!

JULIANA, visiblement indignada, agafa JOANA del braç.

JULIANA: Fes el favor de venir. Vine! (*L'arrossega cap a la seva habitació.*) Ara veuràs on dorm l'Àngel.

La fa sortir cap a la seva habitació i ella s'espera a fora. Torna a entrar JOANA.

JULIANA: Estàs satisfeta, ara?

JOANA: Tampoc no calia que me l'ensenyessis en pilotes.

JULIANA: Estàs satisfeta, ara?

JOANA, visiblement avergonyida: Perdona. Ostres, que idiota. Perdona'm, Juliana. Però... (*Mira cap a l'habitació de JORDINA.*)

JULIANA: Deixa-la estar, és jove, no té nòvio i en deu tenir necessitat.

JOANA: Perdona.

JULIANA: Vols deixar de fer xous, Joana? Estàs trasbalsada, ho entenc. Però prou de fer numerets, d'acord?

JOANA: Bona nit.

JOANA surt. JULIANA també surt. JORDINA treu el cap per la porta i es torna a amagar. Des d'aquest moment se sent, a volum alt, Somewhere over the rainbow, versió de

Rave-Marusha. Torna a entrar JOANA mentre es posa una bata d'estiu. Va fins a la tauleta i s'asseu al sofà. Agafa els tres plàtans que hi ha sobre la taula, en trenca un, deixa els altres dos sobre la tauleta, se'l menja. Torna a sortir.

Torna a entrar JORDINA, mira cap a la tauleta, veu els dos plàtans, en trenca un, deixa l'altre sobre la tauleta i se l'emporta a l'habitació. Surt.

JULIANA treu el cap per la porta, no veu ningú, sospira, torna a sortir.

Es tornen a sentir els gemecs. Torna a entrar JOANA, va fins a la tauleta, veu que només hi queda un plàtan, s'estranya, mira cap a l'habitació de JORDINA.

JOANA: Que verria que és.

Va a escoltar darrere de la porta de JORDINA, sent els gemecs i fa un gest d'estar escandalitzada. Torna a sortir.

Entra JULIANA, va fins a la porta de JORDINA i truca. JORDINA treu el cap.

JULIANA: Vols fer el favor de no fer tant de soroll? T'ho suplico.

JORDINA: Ja està, ja està. Ja he acabat. Ara tanco l'ordinador i em poso a dormir.

*JORDINA es torna a amagar a la seva habitació.
JULIANA torna a sortir. JOANA torna a entrar decidida i truca a la porta de JULIANA.*

JOANA: Juliana, no ho suportó. No ho puc suportar. La Jordina fa... molt de soroll. No em puc creure que tu no sentis res.

JULIANA: Doncs no, no sento res. Ben res.

JOANA: Vine.

JOANA empeny JULIANA cap a la porta de l'habitació de JORDINA i escolten darrere de la porta.

JULIANA: Oestic sorda o aquí dins no hi ha ningú que faci soroll.

JOANA: Doncs t'asseguro que abans...

JULIANA: Acabem això d'una vegada.

JULIANA truca a la porta. Entra JORDINA, sense la perruca, i amb cara d'estar mig adormida. Ara porta una samarreta llarga per sobre.

JORDINA: Es pot saber què passa? Quina hora és?

JULIANA: Més de la una.

JORDINA: Per què em desperteu? Que passa res?

JULIANA: No, no, res, és que la Joana sentia... sentíem sorolls.

JORDINA: Doncs que jo sàpiga no tinc el costum de roncar. Em podeu deixar en pau, sisplau? Estic morta de son.

JORDINA surt.

JULIANA: Joana, prou de numerets, sisplau. Prou.

JOANA surt.

JULIANA, sola, fent un sospir fondo: De debò, si en comptes de tenir germanes petites tingués germans, no tindria tants de problemes.

*JULIANA surt. Deixa de sentir-se la música.
JOANA torna a entrar i s'asseu al sofà. Entra
JORDINA i també s'asseu al sofà.*

JORDINA: No pots dormir?

JOANA: No. I tu? Em pensava que estaves morta de son.

JORDINA: M'heu desvetllat.

JORDINA agafa el plàtan que quedava sobre la tauleta i se'l menja. JOANA la mira. Se sent Somewhere over the rainbow, versió de John Petrucci. Fosc gradual. Amb la penombra, es fa el canvi a l'escena 5: amb prou feines perceptibles, JORDINA es treu la samarreta que portava, se'n posa una altra i unes bermudes, i JOANA es treu el pijama i la bata i es posa una camisa i faldilla. Fosc.

ESCENA 5

L'endemà, dimecres, al vespre. JORDINA i JOANA estan assegudes a la taula, en silenci. Sobre la taula hi ha restes del sopar, i un meló. Entra JULIANA, vestida amb una samarreta i uns pantalons llargs, per la porta de distribució del pis. Porta una pera i la dóna a JORDINA, que comença a pelar-la.

JULIANA, a JOANA: Tu m'has dit que volies un préssec?

JOANA: Una poma. En tens?

JULIANA: Ah. Em sembla que sí.

JULIANA torna a sortir. JOANA i JORDINA estan tenses.

JORDINA: Per què em mires així?

JOANA: Com et miro?

JORDINA: No ho sé. (*Silenci.*)

JOANA: Tens gaires clients?

JORDINA: No em puc queixar.

JOANA: Això vol dir que sí.

JORDINA: En podria tenir més, si volgués, però selecciono. No vull fer-me rica, amb això, només per anar tirant.

JOANA: Ah.

Torna a entrar JULIANA amb una poma i un platet.

JULIANA, a JOANA: Té.

JOANA: Gràcies. (*Es mira la poma i fa un gest d'aixecar-se, però JULIANA la interromp.*)

JULIANA: Què més et fa falta?

JOANA: Un ganivet. Per pelar-la.

JULIANA: Deixa-ho, ja hi vaig jo.

JULIANA torna a sortir.

JOANA: Hi ha altres maneres.

JORDINA: De què?

JOANA: De guanyar-se la vida.

JORDINA: Suposo.

JOANA: Per exemple, treballant per la Juliana. Que era el que m'havíeu dit que feies.

JORDINA: Sempre has de ser tan racional?

JOANA: Sempre has de ser tan irracional? (*Silenci.*)
Volia dir... irreflexiva.

JORDINA: Aquesta feina em va molt bé. Faig molt poques hores, les faig quan vull i guanyo força pasta. És ideal.

JOANA: Però et *vens* el cos.

JORDINA: No me'l venc, no et posis dramàtica. Només deixo que me'l mirin. Cobrant, esclar.

JOANA: I això no és vendre-se'l?

JORDINA: No. (*Es palpa un braç.*) Encara el tinc, veus. Intacte.

JOANA: Ja saps què vull dir.

JORDINA: Sé què vols dir, però m'estimo més fer veure que no.

JOANA: Què vull dir?

JORDINA: Que el que faig és prostituir-me.

Torna a entrar JULIANA amb el ganivet a la mà.

JULIANA: Té.

JOANA: Gràcies.

JULIANA, *que s'asseu a taula:* A mi m'encanta la fruita d'estiu. A vosaltres no? No hi ha res com un bon meló. *(En talla un tros.)* El que passa és que és difícil trobar-ne un de bo. Però com a mínim refresca. Amb aquesta calor és el que em passa millor. Aviam si aquest és bo.

JOANA: El meló és com una tomba tancada. Fins que no l'obres, no saps què hi trobaràs.

JORDINA: Quina comparació.

JULIANA: No val res. Era d'esperar. Però vaja, és fresc. Ui, el paper.

JULIANA s'aixeca i surt.

JOANA: Jo no ho he dit, això.

JORDINA: Però ho penses. Eh que sí?

JOANA, *després d'un silenci:* No ben bé.

JORDINA: No ben bé?

JOANA: No. No vull dir que facis de prostituta. Però són diners *fàcils* que guanyes exhibint el teu cos.

JORDINA: De fàcils no ho són. No ho he entès mai, això. De fet, fer de puta no deu ser gens fàcil.

JOANA: Ja m'entens.

JORDINA: Sí, però no hi estic d'acord. Tinc vint-i-set anys, sóc lliure per disposar de la meva vida com més em convingui.

JOANA: Ets lliure sempre que no facis mal a ningú.

Torna a entrar JULIANA amb un rotllo de paper de cuina. Es torna a asseure.

JULIANA: Teniu. Que amb la fruita les mans queden tan enganxoses...

JOANA I JORDINA, alhora: Gràcies.

JULIANA, a JORDINA: Com ha anat l'examen, avui?

JORDINA: Bé. Era l'últim. Estic súper contenta.

JOANA: Ja has acabat?

JORDINA: Sí. Tinc tot l'estiu per endavant.

JULIANA: Està molt bé que acabeu abans de Sant Joan, sobretot en anys com aquest, que fa tanta calor. No hi deveu pas tenir aire condicionat, a les aules, no?

JORDINA: Aire condicionat? Què més voldríem! Sisplau, podries fer cafè? Va, avui em fa mandra fer-lo jo.

JULIANA: Gandula.

JULIANA s'aixeca i torna a sortir.

JORDINA: A qui és que faig mal, es pot saber? No ho entenc.

JOANA, *després d'un silenci:* A ningú en concret, d'acord. Però potser fas mal a les dones en general.

JORDINA: A les dones? Si no m'ho expliques...

JOANA: No sé, aquesta mena de coses creen una imatge de la dona, saps. Una imatge... distorsionada. Una imatge d'objecte, de cosa que es pot comprar.

JORDINA: Els homes que es connecten busquen això. A més a més, he tingut dues clientes, dues ties, ja veus.

JOANA: Busquen això i ho troben. Tu els ho dones. Si no existís, no ho buscarien.

JORDINA: No em facis riure. Tens idea de quantes dones fan d'*stripper* a través de l'ordinador? Saps quantes dones hi ha al món que es dediquen a això?

JOANA: Doncs què vols que et digui, a mi no em sembla bé. Fan mal. A les dones. I als homes.

JORDINA: Doncs a mi em sembla que això ho dius per prejudici moral.

JOANA, amb ràbia: No, no és cap prejudici moral. És un problema real, molt real, aviam si te n'adones. Primer s'excita els homes, i després fan bestieses. (*JORDINA fa un gest de no haver-ho entès.*) Sí, bestieses. Violar una noia que troben pel carrer, per exemple.

JORDINA aparta la mirada, JOANA també. Torna a entrar JULIANA amb el cafè.

JULIANA: Tu també vols cafè, Joana?

JOANA, que dubta: No. No, gràcies.

JULIANA, a JORDINA: Cafè o tallat?

JORDINA: Tallat, però només amb una mica de llet. Gràcies.

JULIANA: Semblo el vint-i-nou.

Torna a sortir JULIANA.

JORDINA: No, Joana. Em sap greu, però no em sento culpable. No em puc sentir culpable.

JOANA: Jo no he dit que siguis culpable de res. Ni que t'hagis de sentir culpable de res. Només et vull fer adonar de les conseqüències que pot tenir el que estàs fent. Per l'amor de Déu, Jordina, com pots fer tu, precisament tu, la meva germana...

JORDINA: És que el que dius és una animalada! Mira, podries dir exactament el contrari: que gràcies que moltes dones ens dediquem a satisfer tios d'aquesta manera, passen menys coses de les que potser passarien.

JOANA: T'ho creus, tu, això?

JORDINA: I tu, et creus el que tu dius?

JOANA: Mira, èticament em sembla... fastigós. Repugnant.

JULIANA entra amb una plata amb la llet, i sent l'última frase.

JULIANA: Aviam, aviam, cafè... Posa't tu mateixa la llet, Jordina. (*S'asseu.*)

JORDINA: Només pots dir que és repugnant si tens un prejudici. Ètic o moral, com vulguis.

JULIANA, a JORDINA: Té el sucre. Quin soroll que feien ahir els veïns... S'ho devien passar pipa.

JORDINA: No t'hi esforcis, Juliana. La Joana ja ho sap.

JULIANA: Ho sap? El què?

JOANA: Deixa-ho estar, Juliana. Ja sé que era la Jordina jugant amb un plàtan davant de la pantalla de l'ordinador.

JULIANA, molt tensa: Mireu, no vull, no penso permetre de cap manera que a casa meva, eh, hi hagi discussions ni baralles ni mals rotllos. No ho penso tolerar. Tot just vas arribar ahir (*a JOANA*), i potser haurem de conviure juntes un temps, o sigui que...

Sona el mòbil de JOANA, que rebutja la trucada.

JOANA: Juliana, deixa-ho. No hi pateixis. La Jordina i jo estàvem mantenint una conversa... civilitzada. Confrontàvem els nostres punts de vista sobre el tema. Pel que fa a mi, (*a JORDINA*) ja saps la meva opinió. Però no penso parlar-ne més. La Jordina és una persona adulta, allà ella. I si tu (*a JULIANA*) permetes que faci això a casa teva, doncs tu mateixa, jo

no hi tinc res a dir. Assumptes tancats. Em passes un tall de meló?

Sorpresa, JULIANA passa a JOANA un tall de meló. Silenci. JORDINA es posa a riure. JOANA somriu.

JOANA: D'altra banda, tampoc no tinc la intenció de quedar-me aquí gaires més dies. Demà dijous he de tornar a l'hospital, i vull viure en un lloc *meu*... que em pugui sentir meu.

JULIANA: Et pots quedar tant de temps com vulguis, Joana. Ja ho saps.

JOANA: Sí que ho sé, i t'ho agraeixo. Però estar-me aquí per mi és provisional, he de pensar aviat què faig, no vull...

La interromp el so d'un timbre. Silenci. Sona una altra vegada.

JULIANA: Carai. Qui deu ser?

JULIANA s'aixeca i surt per la porta de distribució del pis. Des de fora, deixa anar un xisclat de sorpresa, i després se senten riures i paraules. Entra JULIANA i, darrere seu, JAUME, que du una bossa d'aire esportiu. Porta una camisa de colors llampants i texans.

JULIANA: Mireu qui ha vingut.

JAUME: Què fan les meves nenes preferides?

JORDINA, *deixant anar un crit d'alegria:* Jaume!

JORDINA s'aixeca precipitadament, se li llança als braços i li fa molts petons a les galtes. JAUME l'estreny fort. Després abraça JULIANA. Finalment mira JOANA, que s'ha aixecat de la taula, amb un lleu somriure a la boca.

JAUME: Joana. Com estàs?

JOANA: Hola, Jaume.

JAUME s'acosta i s'abracen tímidament.

JAUME: Estàs bé?

JOANA: Estic... estic tan bé com puc estar. Gràcies.

JAUME, *canviant de to, per trencar el gel:* I bé, que no em penseu convidar a cafè, a mi?

JULIANA: I tant que sí! Vine, seu. No, millor, anem a seure al sofà, estarem més còmodes.

JULIANA i JORDINA porten el cafè i la llet cap a la tauleta, mentre JOANA i JAUME es miren.

JOANA: Estic contenta que hakis vingut.

JAUME: Jo també de ser aquí.

JULIANA: Que has sopat, Jaume?

JAUME: He picat alguna cosa a l'avió.

JULIANA: Et faré una truita, o...

JAUME: No, deixa-ho, no tinc gana. (*Veü el meló de sobre la taula.*) Ep, un tall de meló sí que em vindria de gust.

JULIANA: I tant, el que vulguis. Segur que no vols res més?

JAUME: Que no. No facis de *maruja*, Juliana, que és un paper que no t'escau gaire!

JULIANA, JOANA i JAUME s'asseuen al sofà, i JORDINA s'asseu sobre la catifa, als peus de JAUME.

JULIANA: Té aquest tall de meló. Encara en queda, si en volguessis més.

JAUME: Que bé s'està a casa... en puc dir casa, eh Juliana? Que bé s'està a casa amb les meves germanetes.

JORDINA: Doncs podries venir a veure'ns més sovint. Quan fa que no venies, eh?

JAUME: Ja m'agradaria, però la feina... Avui les circumstàncies se m'han posat de cara, i he dit, va, me'n moro de ganes, agafo un avió i les vaig a veure!

JORDINA: Mentider, si no t'hagués trucat la Juliana no hauries vingut.

JOANA, sorpresa: L'has trucat tu? T'ha trucat, la Juliana?

JAUME: Sí.

JULIANA, sentint-se descoberta: Sí, jo l'he trucat. I li he explicat el que t'ha passat.

JOANA: Ah. Bé.

JAUME: Sí.

JOANA: O sigui que has vingut... per mi.

JOANA s'aixeca del sofà, emocionada, reprimint les llàgrimes.

JAUME: Sí, he vingut per tu. I, de pas (*canviant de to*), per veure si les meves altres dues germanetes es porten bé. Juliana, t'has engreixat. Fas massa cul. (*Li dóna un copet al maluc.*)

JULIANA: A mi no em toquis el cul.

JORDINA: A mi me'l pots tocar tant com vulguis, Jaume.

JAUME: El teu no té misteri, petita. Te'l vaig veure massa quan eres una nena merdosa.

JORDINA: Imbècil.

JAUME: Joana, vine a seure, hi cabem tots.

JOANA: Estic bé aquí. (*S'asseu a terra allà on és, de cara als altres.*) D'on véns, Jaume?

JAUME: D'on vinc... He agafat l'avió des de Madrid. Ahir vam tenir una funció a Toledo.

JORDINA: Què estàs fent?

JAUME: Que què estic fent? Germaneta, estem fent un muntatge d'*El rei Lear*. *El rey Lear*.

JORDINA: Guau! I tu ets Lear?

JAUME: No. Jo faig el paper d'Edmund. Algun dia faré de Lear. Quan sigui vell. (*Riu.*)

JULIANA: Segur que t'hauria agradat fer de Lear.

JAUME: No, no, que això voldria dir que ja sóc vell. I sóc molt jove, jo, no ho veieu?

JORDINA: Quina passada, *El rei Lear!* (A JOANA.)
No?

JOANA, recitant: «Si les meves germanes / us diuen que només us estimen a vós, / ¿per què tenen marit? Si jo em casés, / el senyor que prengué la meva lleialtat / també prendria la meitat del meu amor, / la meitat dels meus deures i de les meves cures. / Segur que mai no em casaré, com les meves germanes, / per estimar només el pare».

JAUME: «¿Dius tot això amb el cor?»

JOANA: «Sí, bon senyor».

JAUME: «¿Ets tan jove i tan dura?»

JOANA: «Sóc jove i sóc sincera».¹

JAUME, que es posa a riure: Ets una *crack*. Però recitaves Cordèlia, la germana petita. Hauries d'haver recitat uns versos de Regan, la germana mitjana.

JOANA: Sempre m'ha agradat més Cordèlia. Lògic, no?

JAUME: Lògic. Has tornat a fer poemes, Joana? Digue'm que sí.

1 WILLIAM SHAKESPEARE, *El Rei Lear*, acte I, escena 1. Traducció de Salvador Oliva (Barcelona: Ed. Vicens Vives & TV3, 1988, p. 25).

JOANA: No, què va. Ja saps que des de fa molts anys no he escrit ni un sol vers. (*Agra, com per a ella mateixa.*) Des dels dinou.

JORDINA: Teniu èxit?

JAUME: Aclaparador. (*Reduint una mica l'entusiasme.*) Sí, molt. Hem recorregut mitja Espanya, hem fet moltes funcions... i ara ens n'anem a Sud-amèrica, a l'Argentina i Xile. Un mes.

JORDINA: Quina canya, l'Argentina i Xile!

JAUME: Demà a la matinada he d'agafar un avió a Madrid i fer transbord cap a Buenos Aires.

JULIANA: Només et quedaràs aquesta nit?

JAUME: No puc quedar-m'hi més. Aquesta nit i demà. L'avió em surt demà a les tres de la matinada.

JORDINA: Merda. Portem gairebé un any sense veure't, i quan vénis, te'n vas de seguida.

JAUME: Tinc una bona notícia. Tinc lliure la segona quinzena d'agost. He pensat de passar-la a Barcelona. (*A JULIANA.*) Aquí, si m'hi vols.

JORDINA: Sí? De debò? De conya! (*L'abraça.*)

JOANA: No pares. Deus estar estressat.

JAUME: Ho porto bé. M'entusiasma, tot això. Encara m'entusiasma. Tot i que ara sí, vaig una mica estressat perquè tan bon punt tornem de Sud-amèrica hem de començar a assajar la pròxima obra, i ja l'he d'estudiar.

JORDINA: Quina obra és?

JAUME, *fent-se l'interessant:* *Las tres hermanas.* Sí?

JORDINA: *Les tres germanes!* Que guai, Txèkhov!

JOANA: Quin canvi, de Shakespeare a Txèkhov.

JAUME: L'Alfredo, el director que tenim ara, està marcant clarament una línia d'actualització de grans clàssics.

JOANA: L'he vista una vegada, *Les tres germanes.*

JULIANA: Sí, per Temporada Alta, hi vam anar juntes. Era una companyia que es deia Discàlia, o un nom així.

JOANA: Didascàlia. Em va encantar. Em va deixar molt... trasbalsada.

JORDINA: I quin paper faràs, en aquesta?

JULIANA: Espero que no sigui cap de les tres germanes.

JAUME: Molt graciosa. No, faré d'Aleksandr Ignà-tievitx Verxinin, un tinent coronel jove, malcasat, que torna a Petersburg i s'enamora d'una de les germanes. (*Recitant:*) «Tras vosotras quizá aparezcan otras seis personas, luego doce y así sucesivamente, hasta que por fin las personas como vosotras sean mayoría. Al cabo de doscientos o trescientos años la vida en este mundo nuestro será inconcebiblemente hermosa, maravillosa. El hombre necesita una vida así, y si de momento no la tiene, debe imaginársela, esperarla, soñar con ella, prepararse para ella; debe ver y saber más de lo que vieron y supieron su padre y su abuelo». ² (*Riu.*)

JORDINA, *que pica de mans:* Bravo!

JAUME: Encara no, petita.

JULIANA: Tu sempre actuant, encara que no siguis dalt de l'escenari. Sempre t'ha encantat fer-te notar.

JAUME: Sí, que em mirin. M'encanta. (*A JORDINA.*) I tu què? Com va, la pintura?

JORDINA: Vine.

*JORDINA agafa de la mà JAUME i el fa aixecar.
Surten cap a l'habitació de JORDINA.*

2 A. P. TXÉKHOV, *Las tres hermanas*, acte primer. Traducció de Juan López-Morillas (*Las tres hermanas. El huerto de los cerezos*. Madrid: Alianza Ed., 1991).

JULIANA: Que contenta està.

JOANA: No crec que hi hagi ningú al món que es posi tan content de veure algú com quan la Jordina veu en Jaume.

JULIANA: L'adora.

JOANA: Com una filla al seu pare.

JULIANA: Li va fer de pare. *Us va fer de pare.*

Se senten crits i riures que vénen de l'habitació de JORDINA.

JOANA: Li està ensenyant el quadre.

Tornen a entrar JAUME i JORDINA, rient.

JAUME: Ja veig que l'artista de la casa està passant una etapa marrana! Com en diran, d'aquí a un temps, els experts, l'«època verda»?

JORDINA: Idiota.

JOANA: El model és l'Àngel.

JAUME: Ah sí? Em pensava que els àngels no tenien sexe.

JORDINA: També estic pintant altres coses, altres motius. I dibuixos al carbó.

JAUME: Me'ls ensenyaràs?

JORDINA: Si et portes bé.

JAUME: Em portaré bé. Vull veure com evoluciona la meva artista preferida, la meva Frida Kahlo!

JULIANA: La Jordina està molt més antiquada que la Frida Kahlo. Fa pintura figurativa.

JORDINA: La figuració és el súmmum de la post-post-modernitat. Ets tu, que estàs antiquada. T'agrada la pintura abstracta: no has arribat ni a la postmodernitat.

JULIANA: Milers d'artistes lluitant anys i panys contra la pintura figurativa i ara els més joves pinten cavalls i bodegons.

JORDINA: No pinto cavalls i bodegons.

JOANA, *per a ella mateixa:* Pinta cigales.

JORDINA, *a JULIANA:* No comprens el que faig.

JULIANA: No, gràcies a Déu.

JAUME, *a JULIANA:* Aquesta és la meva germana, la de la llengua bífida! (*A JORDINA.*) Ha fet gaire mal, la mossegada?

JORDINA: No gaire. D'un temps encà l'escurçó mos-sega sense posar-hi verí.

JULIANA: És que no me'n queda. M'estic fent vella.

JAUME: Has d'entendre que la Juliana és dissenyadora, i ja se sap, el disseny d'avui dia és molt abstracte. Sofàs abstractes, tauletes abstractes... (*Assenyalant el sofà.*) D'Ikea?

JULIANA: Ikea? Què dius...

JAUME: En té l'aire.

JULIANA: Tot el que hi ha aquí és de botigues més cares.

JAUME: Mira-la! Ja t'has fet rica, amb el disseny *on line*?

JULIANA: Si no paro, me'n faré. L'empresa creix.

JAUME: Ha crescut més?

JULIANA: Home, en un any doncs sí, ha crescut, esclar. Potser massa. Jo volia una cosa petita. Encara vull una cosa petita.

JAUME: Et falta ambició, Juliana.

JULIANA: Ja ho sé. Justament el que a tu no et fa falta. (*Somriu.*)

JORDINA: Juliana, no siguis desagradable amb en Jaume.

JULIANA: No ho pretenia ser. Només feia una constatació.

JAUME: Ambició? Potser sí. Però ambició *artística*. De diners... no. M'hauria agradat que et dediquessis a coses més creatives que al disseny. Encara que guanyessis menys diners.

JULIANA: I qui t'ha dit a tu que el disseny no és creatiu?

JAUME: Vull dir més... artístic. La Jordina fa pintura.

JORDINA: I escultura. Cada vegada m'agrada més.

JAUME: Per mi és fonamental donar una dimensió artística a la vida.

JULIANA: Potser és que no cal ser artista per fer això que dius.

JAUME: Potser tens raó. Però no sé... Una amiga de la companyia un dia em va dir una cosa: «Només els que ens dediquem a coses artístiques podem captar el que hi ha més enllà del vidre entelat de la vida». És bonic, oi?

JORDINA: Preciós.

JOANA: Aleshores el meu vidre està ben entelat. No?

JAUME, *després d'un silenci:* Només era una frase. No és una frase meva. No vull dir que hi estigui d'acord.

JOANA: No t'hi capfiquis.

JAUME: Com et va a tu la feina, Joana?

JOANA: Bé, bé, com sempre. Subministrant paracetamol i entubant malalts. Com sempre. Però estic bé.

JULIANA: La teva feina és molt important.

JOANA, *amb un somriure càustic:* Algú en dubta?

JAUME, *després d'un silenci:* I... com estàs? Com et sents amb...?

JOANA, *esquerpa:* Vaig fent, Jaume.

JAUME: Vols que en parlem? Vull dir, m'agradaria que m'ho expliquessis.

JOANA: No. Només estaràs un dia aquí amb nosaltres, més val que parlem d'altres coses. I jo no en vull parlar. Estic contenta que hagi vingut, de debò; però no en vull parlar. Prefereixo distreure'm.

JAUME: Com vulguis. Per cert, què se n'ha fet, de l'Àngel?

JULIANA: Està dormint. Des que ha canviat de feina se'n va a dormir aviat. S'ha de llevar molt d'hora.

JAUME: Fa bé. Uf, jo també estic mort de son. I demà amb prou feines dormiré.

JULIANA, incorporant-se: Doncs a dormir. A dormir tots. Jaume, em sap greu, però hauràs de dormir al sofà. L'Àngel i jo dormim en aquella habitació, la Joana està instal·lada a l'habitació de la Jordina, que és petita i només hi cap una persona, i la Jordina ha ocupat l'habitació que quedava lliure.

JOANA, gairebé per a ella mateixa: Sí, i en aquesta millor que no t'hi instal·lis. Bona nit. Fins demà. *(Surt.)*

JULIANA: Jordina, tu també vés a dormir.

JORDINA, que intueix que JULIANA es vol quedar sola amb JAUME: Bona nit. *(Fa un petó a JAUME i surt.)*

JULIANA: Vaig a buscar-te un llençol per posar-lo al sofà.

JAUME: No em fa falta.

JULIANA: Segur?

JAUME: Que no.

JULIANA: Però un coixí sí. Espera.

JULIANA surt cap a la seva habitació. JAUME s'asseu al sofà, contemplant la sala. Torna a entrar JULIANA amb un coixí.

JULIANA, *mentre posa el coixí al sofà:* Per què has vingut, Jaume?

JAUME: Tu em vas trucar.

JULIANA: Jo no et vaig trucar perquè vinguessis. Només volia que estiguessis al corrent del problema de la Joana.

JAUME: Et sembla malament que hagi vingut?

JULIANA: Em sembla fantàstic. Només passa que em pregunto *per què* has vingut. Et conec, Jaume, et conec com si t'hagués parit. Per què has vingut?

JAUME: Per què he vingut... *(Pausa. Sense mirar JULIANA.)* Per saldar un deute pendent de fa anys, massa anys. Un deute que he de saldar jo. *(La mira.)* Bona nit, Juliana. *(S'estira al sofà.)* Em tanques el llum?

JULIANA: Bona nit.

JULIANA tanca el llum i surt. Se sent Somewhere over the rainbow, versió de Ray Charles. Fosc.

ESCENA 6

El mateix dia, de matinada. Llum d'ambientació onírica. Se sent la mateixa música que en el canvi d'escena. JAUME està estirat al sofà. Entren JULIANA, JOANA i JORDINA amb camisa de dormir i s'estiren al costat de JAUME, que té un ensurt i es desperta. Es deixa de sentir la música.

JAUME: Juliana. Joana. Jordina.

JORDINA: Hola, *teddy bear*. (Riu.) Te'n recordes, quan et deia *teddy bear*?

JAUME: I tant que me'n recordo. Jo era el teu *teddy bear*.

JORDINA: T'ho vaig començar a dir poc després que la mare es morís.

JAUME: Sí. Un dia et vaig posar a dormir i et vaig dir «sóc el teu *teddy bear*», i tu em vas preguntar «què

vol dir, això?», i jo et vaig dir «vol dir ós de peluix, sóc un ós gran i pelut, però sóc molt carinyós i tinc un cor molt, molt gran, i és tot per tu». Em vas abraçar com si et volguessis fondre amb mi. Tenies set anys. (*Silenci.*) Estic molt content que l'empresa et vagi bé, Juliana.

JULIANA: Ja ho sé.

JAUME: Ja saps que jo hauria preferit que tiressis per una via més artística, però en fi...

JULIANA: Tu ho hauries preferit, sí. Per la mare. La mare ens inculcava això. Ens ho va inculcar a tots, a tots quatre, fins i tot a les nenes. A casa, amb nosaltres, també feia de catedràtica d'art. I quan els pares van morir tu et vas posar entre cella i cella que l'art era el que ens unia, que l'art era la nostra marca de la casa, la nostra identitat.

JAUME: Tenia dinou anys. Tu disset. Eres una noieta. Fa vint anys. (*Silenci.*) Em sap greu el que ha passat, Joana.

JOANA: Et sap greu?

JAUME: Em sap greu. *Ens* sap greu.

JOANA: Us sap greu. El dolor va amb la nostra família.

JAUME: El dolor. I l'alegria. La vida humana.

JOANA: Saps que demà farà vint anys... ?

JAUME, *que la interromp:* Demà farà vint anys. Te'n recordes bé?

JOANA: Me'n recordo perfectament, detall a detall, del dia de la mort de la mare, dels dies següents, de les setmanes següents, dels mesos següents, de la mort del pare, dels anys següents, de tu fent-me de pare, fent-nos de pare, de la Juliana fent-me de mare. Com podria oblidar un sol detall, un sol color, un sol matís?

JORDINA: Tenia set anys. L'edat que tenia quan la mare va morir. Quan el pare va morir.

JAUME: Jo en tenia dinou. Dinou, i una vida per endavant. La vida que jo volia.

JORDINA: Has tingut la vida que volies?

JAUME: Sí. Més tard. Deu anys més tard. Vaig haver d'esperar que et fessis gran. Que tu i la Joana us féssiu grans. Quan fa que et vas independitzar? De mi, vull dir.

JORDINA: Quan en vaig fer divuit. No em vas deixar anar abans. No em va deixar anar abans.

JAUME: I jo vaig començar a tenir la vida que volia. Volia ser actor. Sóc actor.

JORDINA: Vaig anar a viure amb dues amigues. Vaig treballar. De moltes coses. De cambrera. De venedora. De secretària.

JAUME: Quan fa que vius amb la Juliana?

JORDINA: Tres anys. Quan vaig començar a estudiar Belles Arts. Jo també m'he hagut d'esperar. Esperar-me per tenir la vida que volia.

JAUME: La tens, ara?

JORDINA: Estic en camí.

JAUME: Estàs en camí...

JULIANA: Jo tenia disset anys, aquell dia. Déu meu, el món se'm va ensorrar. Havia sortit de revetlla. M'havia emborratxat. Vaig tornar a casa a les sis del matí. Vaig entrar a la sala. Tu i el pare éreu allà. Plorosos. M'estàveu esperant. Ho vaig entendre de seguida, només vaig preguntar «On són les nenes?», i tu em vas dir «A dalt, dormint».

JAUME, a JOANA: Jo et vaig fer de pare.

JOANA: Tu vas *intentar* fer-me de pare.

JAUME: Jo vaig intentar fer-te de pare. Et vaig fer de pare.

JOANA: Em vas fer de pare. I jo t'estimava. T'adorava. Et necessitava com l'aire que respirava.

JAUME: Jo havia de sortir de revetlla, tard. La mare no arribava, el pare s'estava posant nerviós, vaig decidir no marxar de revetlla fins que la mare arribés. No va arribar. Van venir un parell de policies a casa. Mala notícia, vostè és el fill, sap molt de greu, han fallat els frens, morta, ho sentim, ànims, si els fa falta alguna cosa.

JULIANA: Després, jo sabia que passaria el que va passar. No sé com, però ho sabia. Nou mesos després de la mort de la mare. Un càncer. Un càncer, van diagnosticar?

JAUME: Un càncer. Tu i jo ho sabíem mesos abans; que en diguessin càncer era igual. El pare es moria de pena.

JULIANA: Es va morir de pena. De malenconia. Nou mesos després. Van ser uns mesos horribles.

JAUME: Si hagués estat al revés, si qui hagués tingut l'accident hagués estat el pare, la mare no s'hauria mort de càncer. Hauria tirat endavant. Era forta. Era més forta.

JULIANA: Però no va ser al revés. Jo tenia disset anys, tu en tenies dinou, les nenes eren petites, la Jordina en tenia set, la Joana nou.

JAUME: Demà farà vint anys.

JORDINA: Eh que pinto bé?

JAUME: Pintes molt bé. Tens talent, petitona.

JORDINA: Tinc talent. Tu tens talent d'actor.

JAUME: Si tu ho dius, deu ser veritat.

JORDINA: Tinc talent. De cop, estic fent alguna cosa, qualsevol cosa, comprant o xerrant amb algú o mirant la tele o de vegades mirant un quadre, i zas!, em ve una espurna prodigiosa, com una descàrrega d'energia que em recorre tot el cos... no sé, una idea, una imatge, de vegades una paraula o una frase que ho il·lumina tot.

JAUME: I ja tens el quadre fet.

JORDINA: No. Després ve la feina, el treball fort, el treball amb la intel·ligència, el treball que m'abstreu del món real i em converteix gairebé en una autista, més que en una artista. Em passo minuts, hores, perfeccionant cada traç, repassant cada racó, mimant cada detall del quadre mentre penso en *tot* el quadre, saps aquell eslògan?, doncs això, penso globalment

i actuo localment, és una feina que m'absorbeix, em xucla, és com si perdés el meu cos i em fongués tota jo en el quadre. Saps què vull dir?

JAUME: Sé què vols dir. Jo també treballo així; no ho hauria sabut explicar millor que tu. Estudio així, assajo així, actuo així.

JORDINA: Vius així. Tu vius així. N'has fet la teva vida, la teva manera de ser, el teu jo.

JAUME: Tu no?

JORDINA: Estic en camí. Encara em fa por.

JAUME: M'encantes, Jordina. M'entusiasmes. El que sento per tu s'assembla a això: entusiasme. M'entusiasmen moltes coses teves. La teva intuïció, la teva imaginació artística, la teva alegria, el teu sentit de la independència. Però escolta. Escolta'm. No vull que siguis egoïsta. No ho siguis, o tiraràs per terra tot el que vals. (*Silenci breu.*) Saps una cosa? El pare et mimava. Sí, eres molt petita. Et mimava. Eres la preferida del pare. La seva nena petita. Després et vaig mirar jo.

JORDINA: Tu em mimaves.

JOANA: No sempre vas ser el pare.

JAUME: No sempre vaig ser el pare. Potser no. Tenia vint anys, vint-i-un, vint-i-dos, vint-i-tres.

JOANA: En tenies vint-i-nou. Aquell dia.

JAUME: Aquell dia.

JOANA: Aquell dia jo tenia dinou anys. Era molt fràgil, encara. I els dies següents, les setmanes següents, els mesos següents, els anys següents, on eres, tu?

JAUME: No sempre vaig ser el pare. No vaig poder. No vaig poder, Joana. Allò era massa per mi. I tenies la Juliana.

JOANA: Tenia la Juliana. Vaig tenir la Juliana. Però també et necessitava a tu. On eres, tu?

JAUME: No vaig poder. Era massa per mi. I jo *havia* de començar a tenir la vida que volia. Deu anys més tard. Vaig haver d'esperar que et fessis gran, que tu i la Jordina us féssiu grans. Vaig haver d'esperar deu anys. No podia esperar més. Volia ser actor. Sóc actor.

JOANA: Jo volia ser poeta, abans d'aquell dia. Després ja no. Cinc anys després d'aquell dia, als vint-i-quatre, em vaig casar amb l'Albert.

JULIANA: El pare es consumia i nosaltres ho sabíem. Sabíem el que ens esperava. Nosaltres vam haver de tirar endavant. Nosaltres dos. Vam substituir el

pare i la mare. Vam haver de ser forts. Quin remei, no teníem ningú més.

JAUME: El pare i la mare. Sí. Tu i jo...

JULIANA: Com si estiguéssim casats. Gairebé igual. Hi havia cap diferència? A part de fer l'amor. Ens vam estimar tant. Ens vam entendre tant, tots aquells anys. Ens vam haver d'estimar molt.

JAUME: Ens vam haver d'estimar molt.

Silenci.

JAUME: «¿De quina de vosaltres podré dir / que sóc més estimat?»

JORDINA: «Senyor, us estimo més del que es pot dir amb paraules; / més que els meus ulls, el meu espai, la meva llibertat; / més del que mai hagi estimat un fill / o hagi experimentat un pare. El meu és un amor / que empobreix el respir i reprimeix la parla». *(S'adorm.)*

JULIANA: «Sóc feta del mateix tall que la meva germana, / i em considero d'un valor igual que el d'ella. / En el fons del meu cor, trobo que ella ha expressat / el meu mateix amor, però amb menys força. / Jo, a més a més, em declaro enemiga / de qualsevol altre plaer que els meus sentits, / en feliç harmonia, poguessin posseir, / i sento que només puc ser feliç

/ en l'amor de la Vostra Majestat». (*S'adorm.*)

JOANA: «Si les meves germanes / us diuen que només us estimen a vós, / ¿per què tenen marit? Si jo em casés, / el senyor que prenguéis la meua lleialtat / també prendria la meitat del meu amor, / la meitat dels meus deures i de les meves cures. / Segur que mai no em casaré, com les meves germanes, / per estimar només el pare».

JAUME: «¿Dius tot això amb el cor?»

JOANA: «Sí, bon senyor».

JAUME: «¿Ets tan jove i tan dura?»

JOANA: «Sóc jove i sóc sincera». ³ (*S'adorm.*)

Silenci.

JAUME: Ets valenta, valenta com ho era l'àvia, la mare de la mare. Tu no la vas conèixer, l'àvia. Només la vam conèixer la Juliana i jo. Era com hauria sigut la mare si hagués viscut més anys. Tenia els ulls verds i la cara suau com de préssec; era dolça i amorosa. Era valenta com tu. Bondadosa com la Juliana. Intel·ligent com la Jordina. La mare també era valenta, bondadosa, intel·ligent. Us veig a vosaltres i la veig a ella. Veig l'àvia.

³ *El Rei Lear*, citada a nota 1, pp. 23-24.

Se sent Somewhere over the rainbow, versió de Kenny G. Els quatre s'aixequen. JORDINA balla amb JAUME i JULIANA balla amb JOANA. Mentre es fa la penombra, les germanes surten i JAUME torna a posar-se en la mateixa posició que al començament de l'escena, estirat al sofà. Es deixa de sentir la música. Uns instants de pausa. Entra JULIANA. JAUME té un ensurt i s'incorpora.

JULIANA: Tranquil, sóc jo.

JAUME: Ah. Quina hora és?

JULIANA: És de matinada. He sentit soroll i m'he despertat. He vingut a veure si estaves bé.

JAUME: Sí, molt bé, gràcies. Potser era que parlava adormit. *(Somriu.)* He tingut un somni eròtic.

JULIANA: Ah, sí? Amb qui?

JAUME, *que es ruboritza:* Amb qui? Amb tres ties. Tres noies. Tres dones. I saps?, les estimava totes tres.

JULIANA: Si vols res, digue-m'ho.

JAUME: Tot està bé. Bona nit, Juliana.

JULIANA: Bona nit.

JAUME, *que l'atura amb la veu:* Juliana.

JULIANA: Sí?

JAUME: Tu em vas preguntar per què he vingut, i ara jo et vull preguntar per què em vas trucar.

JULIANA, *després d'un silenci:* Perquè no em tornessis a abandonar. *(Davant de la cara d'incomprensió de JAUME.)* Sí, vas fer de pare de les nenes, vas ser el meu company durant anys, però més tard, quan a la Joana li va passar allò, tu vas desaparèixer. *(JAUME està a punt de protestar, però JULIANA no el deixa.)* Sí, ja sé que havies de fer la teva vida. I sempre t'agrairé tots els anys que ens vas donar, aquells deu anys que tu i jo vam ser un equip, que treballàvem com animals per tirar endavant les nenes, la casa, el nostre món. Però després... No t'ho he retret mai, perquè sempre he pensat que no hi tenia cap dret. Però després no solament vas abandonar la Joana; també em vas abandonar a mi. *(Silenci.)* Bona nit, Jaume.

JAUME: Bona nit.

Surt JULIANA. JAUME es queda estirat sobre el sofà amb els ulls oberts. Fosc gradual mentre se sent Somewhere over the rainbow, versió d'Eva Cassidy. Amb la penombra, es fa el canvi a l'escena 7. Fosc.

ESCENA 7

L'endemà al vespre. Se sent soroll de petards i coets provinent del carrer. La taula està parada amb un toc d'elegància: hi ha un parell de copes, un parell de plats de postres i una espelma. JAUME està assajant un fragment de Las tres hermanas⁴ amb la perruca de treball de JORDINA a la mà.

JAUME, *en el paper de Verxinin, parlant amb l'espelma de sobre la taula com si fos el seu interlocutor:* Nos vamos pronto, Olga Sergéyevna. Ya va siendo hora. Os deseo a las tres lo mejor de lo mejor... ¿Dónde está Márya Sergéyevna? *(Agafa la perruca i se la posa per dir la rèplica d'Irina. Fent una veu femenina.)* Está por ahí, en el jardín... Iré a buscarla. *(Es treu la perruca i torna a fer el paper de Verxinin.)* Si eres tan amable. Tengo prisa. *(Torna a parlar cap a l'espelma.)* Todo llega a su fin. Ya ves, aquí estamos diciéndo-

4 Citada a nota 2, acte quart.

nos adiós. La ciudad nos ha dado algo así como un almuerzo, hemos bebido champán... (*S'atura, dubta, va a buscar uns papers que hi ha sobre la tauleta. Llegint.*) Champaña, el alcalde ha pronunciado un discurso. (*Torna a parlar amb l'espelma.*) La ciudad nos ha dado algo así como un almuerzo, hemos bebido champaña, el alcalde ha pronunciado un discurso. Yo he comido y escuchado, pero mi corazón estaba aquí, con vosotras... (*Mirant per tota la sala.*) Estoy tan acostumbrado a vosotras... (*Es torna a posar la perruca per dir la rèplica d'Olga.*) ¿Volveremos a vernos alguna vez? (*Es treu la perruca i torna a fer el paper de Verxinin.*) No lo creo. Mi mujer y las dos niñas pasarán todavía un par de meses aquí. Por favor, si algo ocurre o si necesitan algo... (*Es torna a posar la perruca per dir la rèplica d'Olga.*) Sí, sí, por supuesto. (*Parlant molt de pressa i menjant-se paraules per fer la rèplica més ràpida.*) Mañana no quedará en la ciudad ni un solo militar. Todo se convertirá en recuerdo y bla bla bla bla, lo que significa que no iremos a Moscú. (*Es treu la perruca i torna a fer el paper de Verxinin. En aquest moment entra JOANA, vestida d'infermera, per la porta de distribució del pis, i es queda quieta observant JAUME, que no se n'adona.*) En fin... Gracias por todo... He hablado mucho, demasiado... Perdonadme. No penséis mal de mí. (*Es torna a posar la perruca per dir la rèplica d'Olga, i fa com si plorés.*) ¿Pero por qué no viene Masha?... (*Es treu la perruca.*) Ara ve tot aquell

rotllo... *(Va a buscar els mateixos papers d'abans. Llegint.)* ¿Qué más puedo decir al despedirme? ¿De qué voy a filosofar ahora? La vida es dura. Bla bla bla bla bla bla bla... Després entra la meva estimada Maixa, ens fem un petó de comiat, un petó llarg i tendre. *(Fa com si fes un petó a algú.)* Escríbeme... ¡No me olvides! Ahora déjame..., ya es hora... *(Per acabar el fragment que estava assajant.)* I ara jo ja foto el camp i es queden les tres germanes dient que volen anar a Moscou. Quina mania, les ties, tota l'obra repetint que volen anar a Moscou. Amb el fred que hi deu fotre, allà.

JOANA s'escura el coll per avisar JAUME que és allà. JAUME té un ensurt.

JAUME: Ah. Hola.

JOANA: Hola.

JAUME: Ja has arribat?

JOANA: No, encara no. Però estic a punt. *(Es posa a riure.)*

JAUME: Ah. *(Somriu.)* Estava estudiant el paper.

JOANA: Ja ho he vist.

JAUME: Sí, eh? Bé, de fet estava fent temps abans no arribessis.

JOANA: M'esperaves a mi? (*Mira cap a la taula, ben parada.*) M'esperaves a mi?

JAUME: Sí. (*Es fixa en l'uniforme d'infermera de JOANA.*) Ha anat bé la feina?

JOANA: La feina? Sí. He estat uns dies sense anar-hi, però al cap de deu minuts de ser-hi, tot ja era com de costum. (*Silenci breu.*) I la Juliana? I la Jordina?

JAUME: Han sortit a sopar. Es veu que la Jordina ha descobert un restaurant que li agrada molt, indonesi o una cosa així...

JOANA, *interrompent-lo:* Indi. Un restaurant indi.

JAUME: Indi. Doncs això, han anat les dues a sopar a aquest restaurant. Primer de tot la Juliana havia d'acompanyar l'Àngel a l'aeroport; es veu que l'Àngel se'n va per feina un parell de dies. I després s'havia de trobar amb la Jordina, i anaven juntes a sopar a aquest restaurant que et dic.

JOANA: No me n'han dit res.

JAUME: Ho han decidit improvisadament.

JOANA: Però sent tu aquí... (*Estranyada.*) Han anat a sopar fora sent tu aquí? A més, tu has de marxar aviat, no?

JAUME, *que mira el rellotge*: D'aquí a dues hores com a màxim, si no vull perdre l'avió. I no et preocupis, jo mateix els he suggerit que sortissin a sopar fora. Hem passat gairebé tot el dia junts. Pel matí hem fet un volt, hem dinat aquí, hem xerrat molt. Després la Jordina se n'ha anat amb un amic seu...

JOANA, *interrompent-lo*: Un tal Arnau?

JAUME: Sí, Arnau. I ens hem quedat la Juliana i jo xerrant tota la tarda. Després ha arribat l'Àngel i se n'han anat a l'aeroport. Feia molt de temps que no xerrava tant amb la Juliana, ni amb la Jordina. (*Silenci breu. Assenyala la taula.*) M'han dit que ja deus haver sopat, no?

JOANA: Sí, sempre menjo alguna cosa al restaurant de l'hospital quan m'hi quedo fins tard.

JAUME: T'he preparat unes postres. Macedònia amb xocolata. I un bon cava.

JOANA: M'encantarà. Gràcies.

JAUME: I podem estar sols. I xerrar.

JOANA: Tu, jo i l'espelma.

JAUME: Sí, (*riu*) i l'espelma. (*Agafa la perruca.*) La perruca no. (*Torna a riure.*) Xafardejant, xafardejant, l'he trobada en aquella habitació.

JOANA: És on dorm la Jordina aquests dies.

JAUME: Quina cosa tan estrofolària, no? *(La deixa sobre una cadira de la taula.)*

JOANA: Me'n vaig a canviar.

JAUME: OK. T'espero. Aniré encenent l'espelma.

JOANA surt. JAUME s'asseu i encén l'espelma. A fora, se senten petards i coets. Després cargola un cigarret i l'encén. Xiula Somewhere over the rainbow.

JAUME, per a ell mateix: On he sentit aquesta cançó últimament?

Continua xiulant i fumant. Entra JOANA, vestida amb una certa elegància: està guapa. Se la veu més relaxada que els dies anteriors. Fa un gest de mostrar-se a JAUME.

JAUME: Guau! Tia bona!

JAUME aplaudeix i riu. JOANA s'asseu a taula, però abans ha de treure la perruca, i la llança sobre el sofà. Mentre xerren, van menjant les postres.

JOANA: Cony de perruca.

JAUME: Sí. És divertida. Sembla que a la Jordina ara li ha agafat la dèria del teatre.

JOANA: Del circ, diria jo.

JAUME: El circ?

JOANA: Sí. *(Riu.)* No t'han explicat l'ús que es fa de la perruca en aquesta casa?

JAUME: L'ús? No. Quin ús?

JOANA: No t'ho han explicat? *(Silenci breu.)* Em poses una mica de cava?

JAUME, *mentre li omple la copa:* M'ho explicaràs tu?

JOANA, *reflexiva:* No crec que t'ho hagin volgut amagar, a tu. No hi deuen haver pensat.

JAUME: M'estàs picant la curiositat. Què és el que no m'han volgut amagar? De què va, això?

JOANA: L'ús de la perruca. *(Riu. Va bevent cava.)* T'ho dic? Va, t'ho dic.

JAUME: Va, m'ho dius.

JOANA: Tu ets un tio que tens un ordinador connectat a internet, d'acord?, i un dia vas i dius, mira, vaig

calent i vull veure una tia que es despiloti, i estàs disposat a pagar, llavors et connectes i tries una noia que primer et demana el número de la visa i després es despulla mentre tu la contemples... Suposo que mentrestant tu vas fent jocs de mans.

JAUME: Ah. (*Dubtant.*) I això...

JOANA: La noia que fa l'striptease pot portar una perruca estrofolària.

JAUME, *que escup el vi que estava bevent:* Perdona. (*S'aclareix la gola.*) No pot ser. No em deus voler dir que la Juliana...?

JOANA: La Juliana no, boig. La Jordina.

JAUME: La Jordina. (*S'acaba la copa d'un glop.*) Collons. (*Es torna a omplir la copa i se la beu.*)

JOANA: No siguis egoista i posa-me'n a mi també.

JAUME: Perdona. (*Li omple la copa.*) Collons. O sigui que la Jordina... Collons amb la meva germaneta petitona! (*Es posa a riure.*)

JOANA: No tan petitona, si hem de fer cas dels molts clients que diu que té.

JAUME: La veritat és que no me'n sé avenir.

JOANA: Et sap greu? T'indigna? Et preocupa? Si és així, vigila: en aquesta casa són molt liberals i diran que ets un carca.

JAUME, *que es posa a riure:* No, no, només que no me'n sé avenir. Ho he de pair. Així de cop i volta... Vols més cava? (*Torna a omplir les copes.*) Collons, collons. (*Torna a riure.*) No, no m'amoïna gens. Això és un rampell típic de la Jordina. Qualsevol dia se'n cansarà i ho deixarà córrer.

JOANA: Segurament. Salut.

Brinden. JOANA es mostra cada cop més relaxada i un punt beguda.

JAUME: No, la Jordina no m'amoïna. M'amoïnes tu, Joana.

JOANA: Jo?

JAUME: Sí, tu.

JOANA: Em vas dir que havies vingut per mi.

JAUME: He vingut per tu. Perquè has marxat de casa teva i t'ho estàs passant malament. T'ho estàs passant molt malament, no?

JOANA: Sí, m'ho estic passant malament.

JAUME: Però no en vols parlar.

JOANA: Què vols que digui? Què vols que t'expliqui?

JAUME: Podries explicar-m'ho tot. Com ha anat. Potser així et sentiràs millor.

JOANA: Com ha anat... (*Sospira. Somriu.*) Les postres eren boníssimes. Gràcies, Jaume.

JAUME, *que li torna el somriure:* De res. M'ha encantat fer-ho.

JOANA: Com ha anat... Suposo que és una història molt vulgar. Vull dir trivial. Un dia em trobo malament a la feina, surto abans d'hora, me'n torno a casa i enxampo l'Albert al llit amb una altra dona. Després, ja t'ho pots imaginar: dies de baralles, de plors i de retrets, i finalment decideixo marxar de casa.

JAUME: Ja. Això és tot?

JOANA: Això és tot. (*Silenci llarg. S'aixeca i camina per la sala.*) Quina calor... Diu que han de venir a posar aire condicionat. (*S'obre el vestit i se li fan visibles els sostenidors.*) No. No és tot. Cinc anys de matrimoni. Cinc anys de moltes angoixes i no gaires alegries. Un marit que no em fa gaire cas. Que no m'estima. Que està acostumat a tenir-me per allà, com el sofà o la televisió. Cinc anys viscuts amb més pena que glòria. Jo aguantant una situació de desamor, de renúncia

diària, no sé per què, o sí que ho sé, per no haver de tenir el coratge d'afrontar la veritat, per voler estar convençuda que vivia una vida perfecta, encara que fos una vida falsa. Jo enganyant-me, dia rere dia, enganyant-me a mi mateixa miserablement. (*JAUME fa un gest de sorpresa.*) Et sorprèn?

JAUME: No em sorprèn el que m'expliques. Em sorprèn que m'ho expliquis.

JOANA: Deu ser el cava. He begut dues copes, i ja és massa. No hauria de beure.

JAUME: I per què no?

JOANA: No hauria de beure. A partir de demà seré abstèmia. (*Silenci breu.*) Saps?, la nostra vida sexual, de l'Albert i meva, la nostra vida sexual, per dir-ho així, ha sigut sempre un desastre. Hi ha hagut èpoques que hem passat mesos sense fer-ho. Sí, mesos. T'estranya? Doncs és així. I la culpa no era seva. Almenys no era només seva. Jo sóc una... desganaada. Sexualment parlant. No em mires? No t'ho puc explicar, això? No ho volies saber tot?

JAUME, que la mira: Sí. esclar que sí.

JOANA: De fet, no és veritat que sigui una desganaada. De vegades em posava al llit amb l'Albert al costat, ell em buscava i jo el rebutjava. Sovint el rebutjava de

mala manera. Però després tenia fantasies. Fantasies eròtiques, tota sola. Tota sola. Potser era que em volia sentir sola. Calenta, però sola.

JAUME: Ho entenc.

JOANA: Ho entens? Potser no ho entens tot.

JAUME: Em sembla que sí; ho entenc tot.

JOANA: Mai he tingut relacions sexuals normals. Només abans dels dinou anys, amb el meu primer nòvio... a mitges. Després dels dinou anys, després d'aquell dia, no.

JAUME: Ho entenc, ho entenc.

JOANA: Ho entens? O simplement vols que calli?

JAUME: No.

JOANA: No m'has dit que vols que t'ho expliqui tot? Potser avui és el dia. Potser ha arribat el dia, no creus?

JAUME: El dia?

JOANA: Sí, el dia. El dia que t'ho expliqui tot. No dius que has vingut per mi?

JAUME: He vingut per tu.

JOANA: I exactament per què? Per escoltar-me, espero.

JAUME: Sí. Per escoltar-te. Perquè tinc la sensació que tinc un deute pendent amb tu des de fa anys. (*S'aixeca i camina.*) És un cuc que em corrou per dins, un cuc que em surt de tant en tant per fer-me la guitza.

JOANA: No és una sensació, Jaume. Tens un deute pendent amb mi des de fa anys.

JAUME: Tinc un deute pendent amb tu. Ja ho sé. Però no sé com saldar-lo.

JOANA: Jo sí. Però no t'agradarà.

JAUME: No m'agradarà?

JOANA: No. Es tracta només d'escoltar. Però escoltar segons què no és agradable.

JAUME: He vingut per tu. Per escoltar-te.

JOANA: Quan em va passar allò, als dinou anys, tu em vas abandonar.

JAUME: Et vaig abandonar... Tu ho sents així?

JOANA: Ho vaig sentir així. I tant. Era com si... Sempre ha sigut com si... Com si no ho volguessis saber. Com si no hagués passat. Mai, mai n'hem parlat oberta-

ment. I jo vull, necessito que ho sàpigues. Perquè per mi sí que va passar. Necessito que ho sàpigues. Que em van violar. No em podràs tornar els anys d'absència, els teus anys lluitant per convertir-te en actor, però si jo sé que tu saps que em van violar, si en podem parlar obertament, per mi s'haurà tancat una ferida. Finalment.

JAUME: Digue'm. Què més m'has de dir.

JOANA: Tot. T'ho he de dir tot. (*Va fins a la taula, agafa la seva copa de cava i l'escura.*) Era de nit. Tornava de classe. Feia un vespre molt agradable, i per això vaig decidir allargar el camí, no tornar directament a casa. Quina mala pensada vaig tenir. Em sentia tan a gust caminant, aquell vespre, que anava recurrent carrers i més carrers per on no havia passat mai. De cop i volta em vaig trobar en una esplanada. Un descampat. Era fosc. Però jo continuava caminant, molt a gust, sense cap por. Qui s'ho havia d'imaginar... Vaig sentir un cop fort al clatell.

JAUME: Joana.

JOANA, *que no li fa cas:* De fet, no el vaig sentir, el cop: em vaig trobar estirada a terra, em sembla que vaig perdre el coneixement uns moments. Però de seguida vaig sentir unes mans que m'estiraven els cabells, i unes altres que em magrejaven tot el cos.

JAUME: Joana, sisplau...

JOANA: Gairebé no havia entès què passava que ja estava passant. Eren dos. Amb prou feines els podia distingir, ni tan sols els veia bé la cara. Però eren dos. Em van picar, per tot el cos, a la cara, mentre m'amenaçaven i m'insultaven.

JAUME: Joana, no ho facis, t'ho prego.

JOANA: Em cridaven que m'estigués quieta si volia continuar vivint. Van treure una navalla i em van punxar aquí. Mira (*s'acosta a JAUME i li ensenya una marca sobre el pit*), encara tinc el senyal. El tindré sempre. Em van picar molt. Jo... em sembla que em movia, que em movia molt i em resistia, però crec que després ja no. No podia aguantar més tanta força i tants cops; em vaig enfonsar. No sé si estava del tot conscient, crec que no. Potser conscient a mitges. Em van treure la jaqueta que portava, em van esparcar la samarreta, em van trencar els sostenidors. Em magrejaven.

JAUME: Prou, Joana, prou, no ho facis, per l'amor de Déu.

JOANA: Sentia com reien, semblaven animals, m'insultaven. Jo devia ser com una cosa amorfa, un tros de carn sense voluntat. Em van treure els pantalons, em van esparcar les calces.

JAUME, *que comença a plorar:* No ho vull sentir. No vull.

JOANA: Llavors un d'ells em va posar el membre a la boca.

JAUME: Per què ho fas, per què?

JOANA: Em va obligar a fer-l'hi mentre reia i m'insultava, i mentre em donava cops.

JAUME, *que va fins al sofà i s'hi deixa caure:* Jo no sóc el pare...

JOANA: Llavors l'altre se'm va posar a la meva esquena i em va penetrar. Suava i gemegava com un porc; sentia el seu alè al clatell.

JAUME: Jo no sóc el pare, no...

JOANA: Van estar així una estona. No sé quanta estona; a mi em va semblar que passaven hores. Després va ser el torn de l'altre. L'altre em va penetrar encara de manera més salvatge, em desgarrava per dintre, em feia un mal horrible.

JAUME: Jo no sóc el pare, no ho sóc, no...

JOANA: No sé quanta estona va durar tot plegat. Crec que vaig perdre el coneixement. Potser només a mitges. De cop, vaig notar que ningú em tocava, que no hi havia ningú a prop, i vaig sentir les seves veus que s'allunyaven, cada cop més lluny, fins que les vaig deixar de sentir. (*Silenci breu.*) La resta ja la saps.

JAUME sanglota sobre el sofà. Uns moments de pausa. Finalment, JOANA va fins a JAUME i el fa aixecar. S'abracen intensament, emocionadament.

JOANA: No ho he fet per crueltat, Jaume. Per sadisme. No sóc una sàdica. Ho necessitava. De debò.

JAUME: Ja ho sé. Ja ho sé.

JOANA, tornant-se-li a abraçar: Com enyoro la mare de vegades, encara.

JAUME: Sí, jo també. I el pare.

JOANA: La mare... Avui fa vint anys.

JAUME: Avui fa vint anys. La Juliana i la Jordina m'han dit que aquest cap de setmana aniran al cementiri a portar-hi flors. Jo no hi podré ser. Hi aniré quan torni, a l'agost. Els he donat cèntims perquè comprin un ram de flors ben gros i bonic de part meva. Hi aniràs, tu?

JOANA: Sí, esclar que hi aniré. No et preocupis, comprarem un ram de flors ben gros i bonic de part teva.

JAUME: Sí, sisplau. *(Torna a abraçar JOANA.)* Saps, de vegades jo enyoro també quan eres petita, quan tu i la Jordina éreu petites. Sembla mentida, però de vegades enyoro aquelles nenes.

JOANA: Ja has saldat el teu deute pendent? Jo he saldat el meu deute.

JAUME: En part. (*S'aparta de JOANA, que s'asseu al sofà.*) L'altra part és la història que et vull explicar.

JOANA: Has vingut per explicar-me una història?

JAUME: Sí, exacte. Una mena de conte. De faula.

JOANA, somrient: Una faula. Com quan era una nena.

JAUME: Sí, però aquesta faula és per adults.

JOANA: Estic expectant.

JAUME, després d'un breu silenci: Imagina't un home. Encara no ha arribat als quaranta. Té dos fills, un nen i una nena ja grandets. L'home és químic; treballa en una empresa química i es guanya bé la vida. És un home culte, sensible, i està casat amb una catedràtica d'art, també culta i sensible. Un dia, l'home descobreix que la seva dona té una aventura extramatrimonial, una aventura que durarà un any. Fruit d'aquesta aventura, la dona tindrà una filla. L'home sap que no és filla seva, i per això la rebutja; de fet, la rebutjarà sempre. Després, l'home covarà un sentiment de culpa cap a ella: sempre més li farà por que aquella nena, de gran, haurà de pagar d'una manera

o altra el seu rebuig. El matrimoni va superar la crisi i poc després va tenir encara una altra nena.

JOANA, *visiblement emocionada*: Sempre ho havia intuït... Com ho saps, tu, tot això?

JAUME: Uns anys més tard la dona va morir en un accident i ell va desenvolupar un càncer. Al llit de mort, la nit abans de l'últim dia, aquell home va agafar el seu fill gran, que ja era un noi, i li va narrar la faula que t'acabo d'explicar. I encara li va dir una altra cosa; de fet, l'última cosa que li va dir.

JOANA: Què li va dir?

JAUME: Li va dir: «Cuida les noies. Cuida-les a les tres. Tu i la gran, cuideu les petites. I sobretot cuida la Joana, cuida-la molt. Protegeix-la. És la més feble. Per culpa meva és la més feble. Protegeix-la.» I es va morir.

JOANA plora en silenci sobre el sofà.

JAUME: L'home es va morir amb aquell sentiment de culpa perquè estava convençut que havia fet mal a la seva filla Joana. Anys més tard, quan va passar allò que avui m'has explicat, el fill gran, que ja era un home, va sentir que havia fracassat, que no havia sabut protegir la seva germana, i no va ser capaç de fer-li més de pare: ho va deixar tot en mans de la germana gran. Però durant tots aquests anys aquest

home ha arrossegat un sentiment de culpa, el sentiment de culpa del seu pare. Va heretar el seu sentiment de culpa, i l'ha reviscut tots aquests anys.

JAUME s'acosta al sofà i torna a abraçar-se amb JOANA.

JAUME: Suposo que ja no cal que diguem res més, no?

JOANA: No. Ja no cal que diguem res més.

JAUME: Ara sí que he saldat el meu deute pendent.

JOANA: T'estimo, Jaume.

JAUME: Jo també. Molt. *(Silenci breu.)* Sí que fa calor. Han de posar aire condicionat? *(Silenci. S'obre la camisa i se li fa visible el pit.)* Saps?, ja sé que dono una imatge de fatxenda. *(JOANA es posa a riure.)* Sí, no riguis, hi ha gent que pensa això de mi. Una vegada vaig sentir dir de mi que era un milhomes. Vaig plorar.

JOANA: Tens un cor d'or, Jaume. Aquí. *(Li toca el pit.)*

JAUME: No ho diguis a ningú.

JOANA: Se't veu d'una hora lluny.

JAUME: Més endins, molt més endins de la imatge

que dono, per sobre, per sobre de tot, el que més estimo d'aquest món sou vosaltres tres. No sóc un home religiós; però cada nit, abans de dormir, tinc un record per cada una. Com si resés.

JOANA torna a abraçar JAUME. Uns moments de silenci.

JOANA: Has vist l'hora? (*JAUME mira el rellotge i té un ensurt.*) Vés, no facis tard.

JAUME: No puc perdre aquest avió.

JOANA: esclar.

JAUME va a buscar la seva bossa i hi posa un parell de coses.

JOANA, rient: No t'he preguntat com et van a tu les coses amb les dones.

JAUME, que se sent sorprès i deixa el que estava fent: Les coses amb les dones... Bé, molt bé, sóc un *latin lover*, jo, no ho sabies? Mai em falten dones. Ara fa unes setmanes s'ha acabat una relació que tenia. Suposo que no passarà gaire temps abans no en comenci una altra.

JOANA: Per sota de la... (*somrient*) fatxenderia, noto un deix d'amargor en això que dius. Almenys m'ho ha semblat.

JAUME, *que fa una ganyota adolorida*: Amargor... Potser sí. És que el que al principi és divertit, amb el temps deixa de ser-ho, saps? Ja no em diverteix ser un *latin lover*. (*Silenci.*) De vegades em sento sol, molt sol. (*Mira el rellotge.*) En parlem a l'agost? M'encantaria.

JOANA: Fet.

JAUME: Me n'he d'anar.

JOANA: Vés.

JAUME s'acosta a JOANA i es fonen en una llarga abraçada. Després JAUME va cap a la porta de distribució del pis, mira JOANA un altre cop i se'n va.

JOANA va fins a l'equip de música i hi posa un CD. Se sent Somewhere over the rainbow, versió d'Israel Kamakawiwo'ole. JOANA balla sola una estona, alegre, sensual, acariciant-se el cos. La interromp el so del seu mòbil. Apaga la música, agafa el mòbil, se'l mira, va fins a la terrassa, el llança al carrer i es posa a riure. Se senten petards.

JOANA: Per mi avui comença una nova vida.

Va fins al sofà i engega la televisió; notícies d'actualitat. Entren JULIANA i JORDINA.

JULIANA: Hola!

JORDINA: Hola!

JOANA: Hola, ja sou aquí?

JULIANA: Ja ha marxat en Jaume?

JOANA: Sí, fa una estona.

JORDINA: Oh, quina pena!

JULIANA: Bé, ja li hem dit adéu abans.

JORDINA: Espero que faci el que ha dit i vingui a passar unes setmanes a l'agost.

JOANA: Ho farà. Ja ho veuràs.

JORDINA: Ei, heu begut cava! Ties, per què no obrim una altra ampolla?

JULIANA: En vols beure més?

JORDINA: N'hi ha alguna, a la nevera?

JULIANA: Em sembla que sí.

JORDINA: Va, obrim-la! Que avui és la revetlla de sant Joan.

JOANA: Com vulgueu. Però jo en beuré poc.

JULIANA: Vaig a buscar-la.

JULIANA surt per la porta de distribució del pis.

JOANA: Com ha anat?

JORDINA: Guai. Hem portat l'Àngel a l'aeroport i després hem anat a sopar a aquell restaurant indi.

JOANA: Sí, ja ho sé.

JORDINA: Després hem passat per la revetlla del barri i hem menjat coca.

JOANA: I heu begut cava.

JORDINA: I tant.

JOANA: No sembles especialment contenta. Estàs trista?

JORDINA: Mira.

JULIANA entra amb una ampolla de cava. S'asseuen les tres al sofà. JULIANA obre l'ampolla.

JULIANA: Per què brindem?

JORDINA: Perquè ha vingut en Jaume.

JOANA: Perquè passo la revetlla amb vosaltres.

JULIANA: Perquè estem juntes les tres. Salut.

JOANA / JORDINA: Salut.

JULIANA: Quina setmaneta, aquesta. Dilluns vas arribar tu (*a la JOANA*), després ha vingut en Jaume... I avui és el vintè aniversari de la mort de la mare.

JOANA: Anirem dissabte al cementiri?

JULIANA: Sí, demà passat, us va bé? (*JOANA i JORDINA fan un gest afirmatiu.*)

JOANA, a JORDINA: Perdona que insisteixi, però et veig trista.

JORDINA: No és res.

JULIANA: Em sembla que ha tingut un disgust amb el seu amic Arnau.

JORDINA: Res, és una tonteria.

JULIANA: Ja, ja...

JORDINA: Hem discutit, què passa?

JOANA: Potser és que no es tracta només d'un amic. Oi?

JORDINA: M'hi he enfadat.

JOANA: Efectivament. Està enamorada.

JORDINA: No estic enamorada! Bé, potser... potser m'estava enamorant, no ho sé. Però és igual, avui s'ha acabat tot.

JOANA: Això pot voler dir que avui comença tot.

JORDINA: L'he de deixar.

JULIANA: Què t'ha fet, si es pot saber?

JORDINA: No m'ha fet res. Només és el que ha dit.

JOANA: I què ha dit?

JORDINA: Res.

JULIANA: No ens ho vols explicar?

JORDINA: Res. És sobre la meva activitat... professional.

JULIANA: M'hi hauria jugat un braç, que era això.

JOANA: A l'Arnau no li sembla bé el que fas, no?

JORDINA: Al contrari, li sembla de puta mare.

JOANA: I doncs?

JORDINA: Jo no dic que m'hauria agradat que em pressionés perquè ho deixés, m'hauria empenyat molt que em volgués controlar. No vull que ningú controlï la meua vida. Però merda, és que li sembla collonut! L'hi he explicat, i al tio li sembla fantàstic!

JULIANA i JOANA es posen a riure.

JULIANA: És genial! Noto una certa contradicció en la teua reacció, no?

JORDINA tambériu.

JORDINA: A més a més, sabeu què?, li agrada Mondrian! M'ha proposat anar amb ell a Holanda a veure pintura de Mondrian! Imagina't, anar a Holanda no pas per veure pintura de Vermeer o de Rembrandt o de Van Gogh, per veure pintura de Mondrian! Jo detesto Mondrian! Està tan passat de moda...

JOANA, irònica: Això sí que és imperdonable.

JORDINA: I per acabar-ho d'adobar no li agrada Hopper! Jo adoro Hopper!

JOANA: És ben bé que aquest noi té el cervell girat.

JORDINA: L'he de deixar.

JULIANA: Vinga, maca, beu una mica de cava. T'anirà bé. (*JORDINA beu. A JOANA.*) Tinc la intuïció que en

sentirem a parlar molt, d'aquest Arnau, d'ara endavant. (*JORDINA està a punt de protestar, però desisteix. A JOANA.*) Per cert, m'ha semblat que tornava a sentir el teu sentit de l'humor. Estic encantada. De sentit de l'humor, sempre n'has tingut.

JOANA: El sentit de l'humor m'ha salvat.

JORDINA: Tinc ganes de passar-m'ho bé. D'emborratxar-me o alguna cosa així. (*S'omple la copa de cava.*) Vosaltres no?

JOANA: Jo no puc beure gaire.

JULIANA: Per què no?

JOANA, *que esquivia la pregunta:* Però sí, tinc ganes de passar-m'ho bé.

JORDINA: Ei, mireu què porto. (*Agafa un porro ja fet i l'encén.*) Si voleu us convido. Tu en voldràs, Joana?

JOANA, *que es posa a riure:* En provaré una mica. Fa la tira d'anys que no fumo això.

JULIANA: Us penseu que casa meva és un fumador d'opi?

JORDINA: No pateixis, Juliana, també te'l passaré a tu.

JULIANA: Ah, si és així, fumaré una mica, perquè no sigui dit. A més a més, si penso en els homes em vénen unes ganes boges d'emborratxar-me i de drogar-me.

JOANA: Per evadir-te?

JULIANA: No, molt més que això: per venjar-me. Per gaudir de les coses que ells sempre fan. Quantes fel·lacions es fan al món per cada cunnilingus?

JOANA: Jo diria que innumbrables. No saps fins a quin punt hi estic d'acord.

JORDINA: Jo també. Doncs vinga, nenes, a passar-s'ho bé!

Es van passant el porro i fumant, mentre continuen bevent.

JULIANA: Collons, m'estic col·locant.

JOANA: Jordina, saps què m'encantaria?

JORDINA: Què?

JOANA: No goso demanar-t'ho.

JORDINA: El què?

JOANA: Per què no ens ensenyes com fas un strip-tease?

JORDINA: Un striptease? Ui, no, em faria vergonya.

JOANA, *que es posa a riure:* Vergonya? Au, va.

JORDINA: Que no, que no. Per què no el fas tu?

Després de rumiar-s'ho un instant, JOANA s'aixeca, agafa la perruca i comença a ballar sensualment mentre xiula una cançó. Es treu alguna peça de roba mentre JULIANA i JORDINA riuen, piquen de mans i li diuen floretes. Després, JOANA es torna a seure.

JORDINA: T'hi podries dedicar, eh!

JOANA: Doncs mira, ja sé que puc fer si mai em quedo sense feina a l'hospital.

JORDINA, *després d'un silenci breu:* Joana, ja sé que estic borratxa i col·locada, i em sembla que tu també una mica, però tinc la sensació que avui s'ha obert un pont entre nosaltres.

JOANA: Jo també. Una esclatxa al mur. Una esclatxa per on comunicar-nos.

S'abracen mentre JULIANA les mira, entre contenta i sarcàstica.

JULIANA: Sí, em sembla que esteu borratxes i flipades. Però brindo per això que dieu. *(Beu un glop de cava.)*

JOANA: Doncs jo brindo perquè he decidit engegar l'Albert a pastar fang. *(Beu un glop de cava.)* Sí, no em mireu així, he decidit desprendre'm del meu marit. Què us sembla, si a partir d'ara en dic exmarit?

JORDINA: Doncs jo brindo perquè m'estic fent gran. *(Beu un glop de cava.)* Déu meu, és horrorós, m'estic fent gran! *(JULIANA i JOANA riuen.)*

JULIANA: Doncs jo brindo perquè aviat viuré sola. *(Beu un glop de cava. JORDINA té un accés de tos de l'ensurt.)* Tu te'n vas aviat, no, Joana?

JOANA: D'aquí a uns dies. Llogaré alguna cosa.

JULIANA: L'Àngel també se n'anirà aviat.

JOANA: A on va?

JULIANA: Ah, ni idea. Que vagi on vulgui. He decidit separar-me d'ell.

JOANA: Ostres. I com s'ho ha agafat?

JULIANA: Encara no ho sap. Quan torni del viatge, l'aniré a buscar a l'aeroport i l'hi diré allà mateix.

JOANA: N'estàs segura?

JULIANA: Seguríssima.

JORDINA, *que li tremola la veu:* I jo?

JULIANA: Tu t'hauràs de començar a buscar un altre lloc, Jordina. Sense pressa. Però no triguïs massa.

JORDINA: Em fas fora?

JULIANA: Si ho vols dir així... No t'ho agafis malament. Vull fer un canvi de vida, i vull viure sola. Vull deixar de ser la germana gran vint-i-quatre hores al dia, entens? Només seré la vostra germana gran de tant en tant, quan em truqueu o em vingueu a veure. Però no cada dia. En Jaume sempre diu que la vida que té és la que volia tenir, i jo no vull esperar més. Voleu saber una cosa? Totes les parelles que he tingut han sigut homes que he hagut de cuidar, homes que buscaven en mi una germana gran. L'Àngel és l'últim d'aquests. Necessito tornar a ser jo mateixa. O millor dit, començar a ser jo mateixa. Torno a brindar per això. *(Beu un glop de cava.)*

JOANA: I jo brindo per la idea que acabo de tenir. *(Beu un glop de cava.)*

JORDINA: Quina idea?

JOANA: Vols que busquem un pis juntes? Els lloguers a Barcelona estan caríssims. I qui sap, potser ens avindriem i tot.

JORDINA: Hosti, no sé què dir-te. Així, de cop i volta...

JOANA: Pensa-t'ho. Ja me'n diràs alguna cosa.

JORDINA: D'entrada em sembla una bona idea. Salut.

JOANA i JORDINA brinden.

JULIANA: No hi ha dubte: esteu borratxes i flipades. Però també brindo perquè us n'aneu a viure juntes. Mentre em deixeu a mi viure sola... *(Beu un glop de cava.)*

JOANA: Us proposo que fem un joc.

JULIANA: Un joc?

JORDINA: Quin joc?

JOANA: De fet no és ben bé un joc. Es tracta simplement que cadascuna expliqui un record. Pot ser un secret, o una cosa d'aquelles que no se solen explicar. Alguna cosa que les altres dues no sapiguem.

JORDINA: Guai, juguem-hi.

JULIANA: Si no hi ha més remei...

JOANA: Qui comença?

JULIANA: Tu.

JOANA: Que comenci la Jordina.

JORDINA: Jo? Ah, bé. Aviam. (*Pensa.*) Sí, fa uns quinze dies, més o menys, vaig tenir un client *especial*. Era un iaio de l'Imsero. (*JULIANA i JOANA es posen a riure.*) Va ser molt divertit. Va estar connectat deu minuts, i es va passar tota l'estona dient «nena, a mi fa molts anys que no se m'aixeca, nena, però tu vés fent, nena, vés fent». Vaig riure molt.

Es treu les sabates i les llança a un costat de l'escenari ben il·luminat. Des d'aquest moment, amb cada record es van traient una peça de roba i llançant-la en aquest espai. La llum es va enfosquant sobre ELLES mentre es manté il·luminat el tros d'escenari on hi ha la roba.

JOANA: El meu torn. Fa cosa d'un mes vam fer un sopar amb companys de l'hospital. Després vam anar a prendre un gintònic a un pub. Un metge que s'acaba de divorciar em va proposar d'anar a passar un cap de setmana amb ell. Al camp, sols. És un tio guapíssim. Li vaig dir que no. (*Es treu les sabates.*)

JORDINA: El teu torn, Juliana.

JULIANA: El meu torn... Ha de ser de sexe, pel que veig.

JOANA: Del que vulguis.

JULIANA: Fa uns sis mesos, més o menys, jo també vaig tenir una proposició. I molt deshonest. D'una dona. No vam fer res, però em va fer dubtar. No tinc ganes d'entrar en detalls. *(Es treu les sabates.)*

JOANA: Busquem records més antics? Jordina, te toca.

JORDINA: Més antics... *(Pensa.)* Recordo un dia, jo devia tenir uns onze o dotze anys, els pares feia uns quatre o cinc que havien mort, un dia tu *(a JULIANA)* i en Jaume ens vau portar a la platja. Vam recollir petxines, desenes de petxines, eren molt boniques. Quan vaig arribar a casa vaig fer un quadre amb les petxines, i en Jaume em va dir que era preciós. *(Es treu una peça de roba: una cosa així com un cinturó, un mocador, un braçalet.)*

JOANA: Jo també me'n recordo d'un dia a la platja, potser era aquell mateix estiu. En Jaume i jo jugàvem a pilota, vosaltres dues us banyàveu. Vaig caure i em vaig torçar un peu, em feia molt de mal, i en Jaume m'hi va fer un massatge. No sé per què, però em vaig sentir feliç, allà estirada sobre la sorra mentre en Jaume em curava. *(Es treu una peça de roba.)*

JULIANA: Jo tenia uns vint-i-cinc anys. Vaig quedar prenyada. *(JOANA i JORDINA fan un gest de sorpresa.)* No sabia què fer, però vaig decidir tenir-lo, en contra del parer d'en Jaume. No el vaig tenir: als dos mesos

i mig el vaig perdre, un avortament espontani. Suposo que va ser millor. Però encara ara de vegades fantasiejo què hauria estat d'aquell nen, quina cara faria, com m'abraçaria amb les seves manetes. *(Es treu una peça de roba.)*

JORDINA: Quan la mare va morir, vaig decidir que no tindria fills. Que seria sempre la petita. No vaig tornar a jugar a nines. *(Es treu una peça de roba i es queda en sostenidors.)* Sabeu? Vull tenir fills. Vull tenir fills per educar-los.

JOANA: Jo també vull tenir fills. Vull tenir fills per jugar amb ells. *(JOANA i JORDINA riuen.)* Us vull dir una cosa. *(Es posa la mà sobre la panxa.)* Estic embarassada. *(JORDINA deixa anar un crit de sorpresa, i JULIANA fa un petó a JOANA.)* L'Albert m'ha fet un fill. I el tindrè, encara que sigui sense l'Albert. *(Es treu una peça de roba i es queda en sostenidors.)*

JULIANA: Jo no vull tenir fills. Ja n'he tingut: us he tingut a vosaltres dues. Porto vint anys fent de mare. *(Es treu una peça de roba i es queda en sostenidors.)*

JOANA: Més records, va.

Des d'aquest moment la penombra sobre les tres és molt fosca; només se'n pot distingir la silueta.

JORDINA: Jo tenia cinc o sis anys. Un dia passajeva amb els pares pel bosc. Hi havia un rierol, i a la seva vora jo escrivia paraules amb una branca. La mare s'asseia al meu costat i respirava fonament l'aire pur, mentre el pare feia equilibris passant per damunt les pedres del rierol, i jo el seguia. Era feliç. *(Es treu una peça de roba i es queda en calces.)*

JOANA: Jo tenia quatre o cinc anys. Volia una nina que hi havia en una botiga, el pare em va dir que no i em vaig posar a plorar. Després em sembla que el pare i la mare van discutir, no ho sé, però al final la mare em va comprar la nina. Jo encara somicava, i llavors la mare em va fer molts petons... Que feliç que em sentia. *(Es treu una peça de roba i es queda en calces.)*

JULIANA: Jo tenia tres o quatre anys. Els pares havien marxat amb en Jaume i jo era a casa amb l'àvia. Vaig caure i em vaig fer un truc; em va sortir un bony enorme al cap. L'àvia es va passar tota la tarda cuidant-me. Tenia els ulls verds i la cara suau com de préssec; era dolça i amorosa. Era una dona valenta, bondadosa, intel·ligent. *(Es treu una peça de roba i es queda en calces.)*

Des d'aquest moment hi ha un fosc total sobre les tres, i només es percep la part de l'escenari on han llançat la roba.

JORDINA: En algun lloc enllà de l'arc iris, molt, molt amunt, hi ha un país; una vegada en vaig sentir a parlar en una cançó de bressol. (*Llança les calces sobre el munt de roba.*)

JOANA: En algun lloc enllà de l'arc iris, els cels són blaus, i els somnis que goses somiar es fan realitat. (*Llança les calces sobre el munt de roba.*)

JULIANA: En algun lloc enllà de l'arc iris, volen els ocells blaus. Si els ocells blaus, petits i feliços, volen més enllà de l'arc iris, per què, sí, per què no podria volar-hi jo? (*Llança les calces sobre el munt de roba.*)

*Sonen petards. Amb el fosc final, se sent
Somewhere over the rainbow, versió de
Norah Jones.*

FINAL

Aquest llibre,
imprès
als tallers de Gràfiques Arrels,
de la ciutat de Tarragona,
fou enllestit
el dia de 2007

Textos a part

Teatre contemporani

Volums publicats:

1. Gerard Vázquez, *Magma*, 1998
Premi Born 1997
2. Enric Rufas, *Certes mentides*, 1998
3. Lluïsa Cunillé, *La venda*, 1999
4. Juan Mayorga, *Cartes d'amor a Stalin*, 1999
Premi Born 1998
5. Toni Cabré, *Navegants*, 1999
Premi Serra d'Or 1999
6. Patrice Chaplin, *Rient cap a la foscor*, 2000
7. Paco Zarzoso, *Ultramarins*, 2000
Premi Serra d'Or 1999 (al millor text representat)
8. Lluïsa Cunillé, *L'aniversari*, 2000
Premi Born 1999
9. Bienve Moya, *Ànima malalta*, 2000
10. Joan Casas, *L'últim dia de la creació*, 2001
11. Toni Rumbau, *Eurídice i els titelles de Caront*, 2001
12. Rosa M. Isart Margarit, *Vainilla*, 2001
Premi Joaquim M. Bartrina, Reus 2000
13. Raül Hernández Garrido, *Si un dia m'oblidessis*, 2001
Premi Born 2000
14. Harold Pinter, *L'engany*, 2001
15. David Plana, *Després ve la nit*, 2002

16. Beth Escudé, *Les nenes mortes no creixen*, 2002
Premi Joaquim M. Bartrina, Reus 2001
17. Luis Miguel González, *La negra*, 2002
Premi Born 2001
18. Enric Nolla, *Tractat de blanques*, 2003
19. Dic Edwards, *Sobre el bosc lacti*, 2003
20. Manuel Molins, *Elisa*, 2003
21. Meritxell Cucurella, *Pare nostre que esteu en el cel*, 2003
22. Llorenç Capellà, *Un bou ha mort Manolete*, 2003
Premi Born 2002
23. Gerard Vázquez i Jordi Barra, *El retratista*, 2003
Premi del Crèdit Andorrà, Andorra 2002
24. Albert Mestres, *1714. Homenatge a Sarajevo*, 2004
25. AADD, *Dramaticulària*, 2005
26. Miquel Argüelles, *Una nevera no és un armari*, 2004
Premi Joaquim M. Bartrina, Reus 2002
27. Joan Duran, *Bruna de nit*, 2004
28. Vicent Tur, *Alicia*, 2005
Premi Joaquim M. Bartrina, Reus 2003
29. Josep Julien, *Anitta Split*, 2005
Premi del Crèdit Andorrà, Andorra 2004
30. Magí Sunyer, *Lucrecia*, 2005
31. Ignasi Garcia Barba, *El bosc que creix / Marina / Preludi en dos temps*, 2005
32. Marco Palladini, *Assassí*, 2006

33. Jordi Coca, *Interior anglès*, 2006
34. Marta Buchaca, *L'olor sota la pell*, 2006
Premi Joaquim M. Bartrina, Reus 2005
35. Marc Rosich, *Surabaya*, 2007
36. Carlos Be, *Origami*, 2007
Premi Born 2006
37. Ödön Von Horváth, *Amor Fe Esperança. Una petita dansa de mort en cinc quadres*, 2007
38. Jordi Sala, *Despulla't, germana*, 2007

Textos a parte

Teatro contemporáneo

Volúmenes publicados:

1. Juan Pablo Vallejo, Patera,
Premio Born 2003
2. Toni Cabré, Navegantes. Viaje a California, 2005
3. Fernando León de Aranoa, Familia, 2005
Adaptación de Carles Sans
4. José Luis Arce , El sueño de Dios, 2005
Premio Born 2004
5. Joan Casas, El último día de la creación, 2006
6. J. Carlos Centeno Alvarez, Anita Rondó, 2006
7. Antonio Álamo, *Veinticinco años menos un día*, 2006
Premio Born 2005

